

Un austriac propune românilor invenția secolului

pag. 12

● ȘTIRI ● EVENIMENTE ● ANCHETE ● REPORTAJE ● INTERVIURI ● OPINII ● POLEMICI ●

Flacăra

● Fondată în 1911 ● Nr. 37 ● 16 IX – 22 IX 1992 ●

GEPA

Calea
Dorobanților
nr. 111
București

Electro Center

Redacția noastră
oferă gratuit
medicamente

pag. 13

DORU BRAIA:

„Poliția română mi-a furat 21000 de mărci”

pag. 5

MARTOR OCULAR

- *Încoronarea lui Cioabă*
- *Răfuială în stil american pe strada Brezoianu*

pag. 9

În căutarea Cicciolinei de București

pag. 8-9

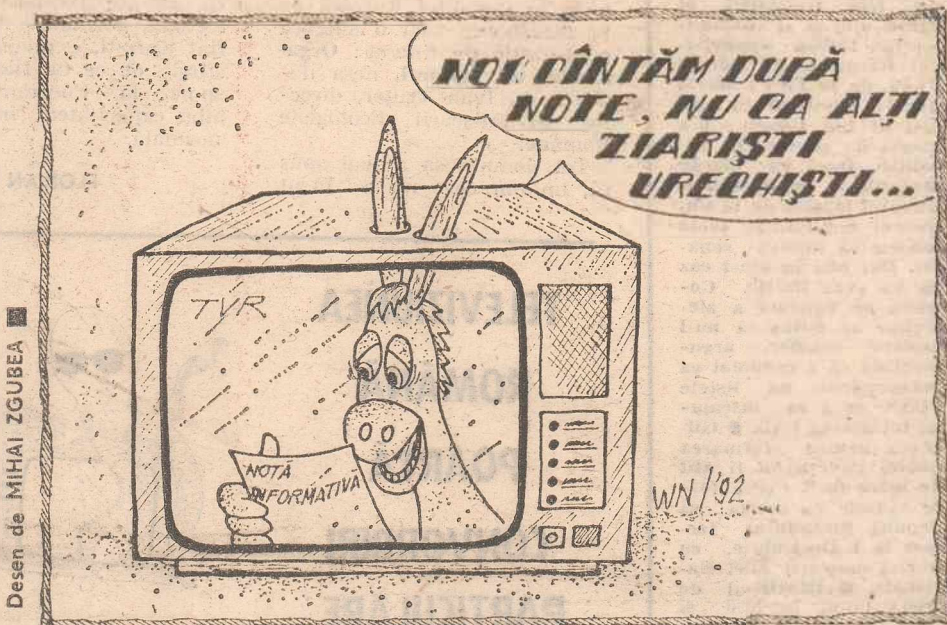
Fantoma femeii ucise chemată ca martor la proces

pag. 14

MICHAEL JACKSON

Numărătoarea inversă
face ravagii

Ce va fi, la alegeri, va fi. Va fi și vom vedea. Pe undeva, cumva, vom găsi noi cum să scoatem cămașa. Problema numărul unu, însă, e concertul lui Michael Jackson. Până să vină la București, starul va concerta la Paris. Mai are două restanțe, concertele amânate de la Gelsenkirchen și Basel. Dar astea sînt, nu-i așa, treburile lui. Pentru noi, numărătoarea inversă, pînă la ziua concertului, a început să facă ravagii.

DEZVĂLUIRI
CURIOZITĂȚI
MEDICINĂ
ȘTIINȚĂ
SPORT
UMOR
REBUS

Manifest

S-au împlinit, nu demult, o mie de zile de la evenimentele din Timișoara, care, continuîndu se în întreaga țară, au răsturnat o dictatură și au zguduit din temelii o orînduire rău întocmită. Și totul s-a realizat prin jertfa a peste o mie de oameni, dintre care cei mai mulți au fost tineri.

Dar parcă de atunci au trecut veacuri, atît de puțini își mai aduc aminte de cei care ne-au adus libertatea, ne au redat demnitatea de ființe cuge-tătoare ale acestei planete. Degeaba se bat, cu pumnii în piept, în scopuri electorale, guvernan-ții de azi ai României. Nu ei s-au sacrificat pentru înlăturarea tiraniei, ei sînt numai profitori de pe urma singelui vărsat. Adevărații autori ai Revolu-ției nu mai sînt printre noi și tot mai rar ne învred-nim să le punem o floare pe mormint.

Țărani ! Ați fost mințiți, ca de-atîtea ori de-a lungul istoriei, și continuați să fiți mințiți. Nu dom-nul Iliescu și cei din anturajul său, fie că s-au aflat sub plapuma FSN-ului sau se culcușesc acum la FDSN v-au dat pămîntul înapoi. Nimic n-ar fi fost posibil fără cei care n-au pregetat să-și ofere viața în schimbul unui viitor mai bun pentru noi. Ruga-ți-vă la Domnul pentru ei și nu-i uitați niciodată !

Muncitori ! Nu vă mai lăsați păcăliți de vorbele umflate ale celor de la putere, dornici să vă țină sub ascultare, ca pe niște unelte necuvîntătoare, bune doar de muncă sau de a aplauda pe cei aflați în fruntea bucatelor. Dacă astăzi puteți să vă spuneți păsurile, dacă puteți să faceți greve și să ieșiți în stradă ca să demonstrați pentru dreptu-rile voastre, meritul nu e al domnului Ion Iliescu și al protejaților săi. Numai jertfa celor din decem-brie 1989 v-au smuls lanțurile. Rugați-vă la Dom-nul pentru ei și nu-i uitați niciodată !

Intelctuali ! În sfîrșit, ceea ce gîdiți puteți rosti sau scrie fără teama de a fi aruncați în temnițe, torturați, omorîți pentru convingerile voastre. Dar dacă astăzi în țară există libertatea gîndului și a expresiei, ca în orice țară civilizată de pe acest glob, nu-l mai lăsați pe domnul Ion Iliescu să se împăuneze cu fapte care nu-i aparțin și arătați în continuare lumii adevărul : fără morții noștri din decembrie 1989 ați fi rămas în continuare prizo-nieri ai unui sistem potrivnic vouă. Rugați-vă la Domnul pentru ei și nu-i uitați niciodată !

Români ! Nimic nu e încă pierdut dacă nu-i mai lăsăm pe cei aflați azi în fruntea bucatelor să ne ducă într-o prăpastie și mai adîncă decît cea în care ne-au împins. Este datoria noastră să alungăm minciuna, să instaurăm într-adevăr domnia cinstei și a dreptății în această țară, așa cum au visat cei morți în decembrie 1989. Să ne rugăm la Domnul pentru ei și să nu-i uităm niciodată !

GEORGE ARION ■

POLITICĂ

Cronica
de trei minute

● Grăbit să prindă campania electorală, Parlamentul a uitat de cei cu donă servicii și i-a lăsat, fericiți, cu impozitul dublat pe veniturile realizate în afara funcției de bază. Comunism cu față umană! ● Constructor revoluționar al centralismului democratic — era pe vremuri „ereierul” economic al lui Dej — dl. Bărlădeanu emite un bestseller de fix 62 de pagini sub formă de broșură. De cind se știu, de la tătuțul Marx, roșii au fost autori de broșuri. ● Ce reprezintă cei trei trandafiri ai FDSN-ului și ai domnului Ion Iliescu deopotrivă? Răspunde dl. Adrian Vișu, de la FSN: Marx, Engels, Lenin. ● Și totuși dl. Ion Iliescu n-a scăpat de adversarii săi politici. Dacă va pierde alegerile prezidențiale, actualul locatar de la Cotroceni are totuși toate șansele să ajungă senator. Dar nici în acest caz nu va avea liniște. Comisia de validare a alegerilor ar putea să nu-l declare senator, argumentând că a candidat ca independent pe listele FDSN, ceea ce înseamnă încălcarea legii. ● Gileceava pentru formarea noului guvern va fi atât de mare încît există toate șansele ca acesta să depună jurământul tocmai la 1 Decembrie, cu ocazia marșului Zilei Naționale. ● IRSOP-ul de tristă faimă în 1990 și după aceea va da ochii cu INFAS-ul la alegerile din 27 septembrie 1992. Atunci, se zice, nemții au fost ascultători, avînd tresăriri profesionale abia la alegerile din Bulgaria. Dar era prea târziu, la București „mutrele negre” ale minierilor făceau istorie. Pe măsura mutrelor și a aecului care le-a mulțumit. ● Ministerul de Externe al României comemorează fără entuziasm existența pe teritoriul țării noastre a refugiaților din fosta Iugoslavie. Să fie rusine dacă acorzi ajutor unor copii, fie ei și iugoslavi?! ● Săptămîna trecută, în câteva sate din Prahova, la intrare, a putut fi văzut portretul Impuscatului. În eulori. ● Dl. Theodor Stolojan a pus un pariu nu cu agricultura sau cu industria, ci cu „Monitorul Oficial”. Guvernul său a emis o hotărîre în urma căreia „Monitorul” a reușit publicarea a circa 400 de hotărîri guvernamentale luate de guvernul Roman și nepublicate. Mai sînt de dat publicității încă 200. ● „Romtehnica” — între-prinderea românească răspunzătoare de negoțului cu arme — dă 25 la sută comision celui care scoate banii pe produsele sale livrate cîndva, pe vremea Odiosului, lui Kadafîi. ● Biletele la concertul lui Michael Jackson dau de lucru tiganilor noștri. Cumpărate cu 600 lei la București, biletele Jackson se vînd cu pînă la 150 de dolari la Budapesta, Bratislava, Praga, Varșovia. ● Surse din PNTCD afirmă că zilele ziarului „Dreptatea” sînt numărate. Publicația va apărea doar pînă la alegeri, urmînd ca după aceea PNTCD-ul să scoată un buletin politic.

EUGEN MIHAESCU ■

Domnul Câmpeanu
nu va fi senator

a afirmat dl. Dinu Zamfirescu, la conferința săptămînală a Alianței Liberale (PNL-AT și PNL-CD). În prezent, acesta are cetățenie franceză, ceea ce nu îi dă dreptul să dețină o funcție publică. Dl. Câmpeanu a prezentat în instanță, chemat de dl. N. Cerveni, o adeverință de la Consulat că a înaintat renunțarea, dar autoritățile franceze nu au dat nici un

răspuns. În orice caz, chiar dacă va fi ales, dl. Câmpeanu nu va fi senator, ne-a mai declarat dl. Zamfirescu. La aceeași conferință, Daniela Crăsnaru (PNL-AT) a declarat foarte transpusă: „Nu pot să pun în discuție Ardealul, după cum nu pot să-mi pun mama în discuție”. Oare mama lui Funar ce-ar zice?

FLORIAN BICHIR ■

În 1991 existau încă
pionierii

În iunie 1991 România figurează la Consiliul Europei de la Strasbourg cu o singură organizație de tineret: Organizația de pionieri, ne-a declarat dl. Ivan Trușar, director al Mișcării Ecologice Române.

Tot domnia sa a mai spus că, un om care nu a făcut

sport și nu are condiție fizică, nu are o capacitate intelectuală normală. Am răsuflat ușurați, explicîndu-ne, în sfîrșit, de ce dl. Iliescu făcea sport la Constanța: ca să aibă capacitatea intelectuală normală.

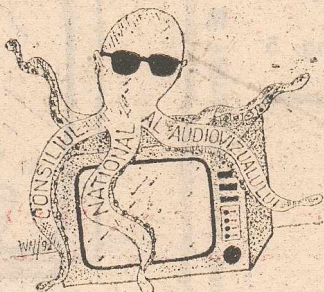
FLORIAN BICHIR ■

TELEVIZIUNEA
ROMÂNĂ
POARTĂ
CONVORBIRI
PARTICULARE
CU FOCȘĂNENII

În aceste zile, telefoanele unor abonați particulari din municipiul Focșani au fost contactate de către Televiziunea Română. Au avut loc convorbiri, de tipul:

— Alo! Sînteți Focșaniul?

— Da! Aici, Televiziunea Română. La telefon Ioana Bogdan. Nu vă supărați, aveți de pus vreo

întrebare domnului Ion Iliescu?

— Cu ce prilej, cum, de ce?

— Domnule, aveți de pus întrebări, sau nu aveți?

— Nu doamnă, nu am. Are destule întrebări să-și pună domnia sa singur! Dar de ce m-ați sunat tocmai pe mine?

— Pentru că alți focșăneni nu au pus nici o întrebare...

...De unde se vede că Televiziunea Română nu se „însinuează” în campania electorală...

FLORIN MUSCALU ■

EVENIMENTE MARI ...

■ DIN SURSE apropiate regelui Cioabă, a cărui încoronare recentă a produs o vie emoție la Cotroceni, aflăm că domni Ștefan Cazimir, deputatul abandonat, și Ionel U.L. Brătianu, șeful aripii secrete a Partidului Liber Schimbist, s-au interesat de condițiile ce trebuie îndeplinite pentru a deveni și ei regi, eventual regi-adjuncți. ■ UN DEPUTAT inteligent, din F.S.N. declară că a auzit, la B.B.C., anunțul strangulării de la Constanța cu cîteva ore înainte ca acesta să se fi produs. Adevărul e că acest anunț a fost transmis de B.B.C. ceva mai devreme, dar nu cu cîteva ore ci cu cîteva ani, fapt care dovedește că forțe străine au pus la cale o seamă de atacuri contra domnului Iliescu înainte chiar ca el să fi fost emanat. ■ UN ITALIAN care nu minte, nu bea și nu fumează, pe nume Giorgio Camerin, comerciant de

diamante becher, caută de doi ani o „tinărie afectuoasă” interesată în efectuarea unei căsătorii din dragoste. Deși anunțul apare într-o mulțime de publicații, nici-o afectuoasă n-a efectuat. ■ ILIE MODRAN, ardelean din Unirea, județul Alba a devenit musulman. Ca musulman, Ilie se cheamă Amir Ali Muhammad. Ambasada Iranului anunță că, în semn de omagiu pentru creștinismul străluminat la Legea lui Allah, numeroși asiatici își spun acum Ilie. ■ DOMNII FUNAR ȘI CAIUS DRAGOMIR, agenții electorali ai domnului Iliescu, atacă plini de zel Convenția Democratică: aceleași argumente, aceleași cuvinte și aceeași încreștură. Cînd domnul Caius Traianus Decebalus Dragomir urlă seara pe micul ecran „Fără ură și fără război”, prunci încep să scîncească în albi și cardiaci bijbii după nitroglicerină. ■ GICA BU-

Întreabă-mă să te-ntreb

Un portret
robot

— Ca fin comentator al procesului electoral ați putea să alegeți portretul ideal al Celui Ales?

— Nimic mai simplu. Numai că nu mă consider un comentator (sînt doar... fin) al electoratelor ci, față cu ele, un „privitor ca la teatru”.

Nefăcînd politică activă, cred că am îndreptățirea să-mi dau cu presupusul, să glosez pe marginea politicii, mereu pe margine și nu „la capul trebii”, cum frumș zice tăraniul lui Sorescu.

Omul din capul trebii, căruia îi vom zice la Crăciun cînd să trăiești, don' Președinte!, cînd Huo! Jos! Nu mai vrem nici un pie... etc., chiar există. L-am văzut cu ochii mei la televizor în seara din 1 septembrie, care în Bizanția era... Anul nou, dar nu-l arăt eu de-geul.

Care era? Întreabă-mă să te-ntreb.

Omul din capul trebii trebuie să fie în primul rînd Om. Cu ale lui, străluciri și păcate. Om cu adevărat. Pentru a-l împodobi cu toate darurile și harurile pămîntului nu-mi e de-ajuns să-l împodobesc și cu însușirile învinșilor săi, nu, ar fi prea puțin; pentru portretul robot ce-l zugrăvesc, îmi sînt și alți băbați politici de trebuință, chiar dacă ei n-au rînit la jetul Cotrocenilor (palatul președinției republicii, fost palat al pionierilor, fost palat regal, fost castel dămnesc).

Alesul ar vrea să fie frumos ca John Kennedy (prevăzută cu mușterea lui Kennedy, dar și cu o vestă anti-glonț); diplomat ca vulpoiul Churchill, dar și, ca dînsul, scriitor subtil, pictor înzestrat, redutabil băutor, hăpău și arzător de trabucuri; vorbitor de o sută de limbi, ca Papa; tînăr ca regele Constantin al Greciei (cînd era tînăr și era rege); bătrîn înțelept ca De Gaulle, savant ca Einstein, pianist ca... Harry Truman. Ca să nu poată fi corupt, n-ar fi rău să aibă „paralie” lui Rockefeller (și harem) lui Saddam Hussein, dar fără Saddam Hussein, să știe să țină în mînă o carte (de poker) ca...

Să aibă ochii lui Alain Delon și gloria lui Maradona, să fie iubit de Madonna (aia de cîntă și seamănă cu Mamona), să fie regele precum Walassa (electricianul contesei Wallewska), blond ca Redford, brun ca Aznavour; să fie mobil ca Bill (Clinton), omăprezent ca reclamele Kent, inteligent ca Athena (Pallas), longeviv ca serialul Dallas.

Să fie drept. Pur. Sfînt!

Stai domnule, mi se poate replica, dămnata ai înnebunit; cine are atîtea calități? Și-apoi de ce, dînd dovadă de un cosmopolitism reprobabil, ce se cere vestejit cu asprime, ți-ai luat exemplele numai din lumea capitalismului sălbatic, nemilos și victorios?

Rumâniți nu-ți spun nimic? N-avem și noi producători dăcromane.

Avem.

Deci, cel ales ar putea — lăsînd gluma în cazul, în care cineva aris de precedentele sîre — să împrumute de la Câmpeanu ceva din elocință. Bonomie de la Rătiu. Cumsecădenie etern-surizătoare de la Iliescu. Regală modestie de la republicanul Minzatu. Prosopine de la Constantinescu. Rostire pamfletară de la Dragomir. De la Druc, patetismul. De la Coposu, exprimarea netă. Năstrușnicia lui Nica Leon, pragmatismul afîșat al lui Surdu, dirigenia lui Tîcu Dumitrescu, vocea de tribun a lui Funar, hohotul național al lui Paunescu, farmecul intelectual al lui Quintus, nervul aristocratic al lui Domokos; toate, aceste daruri și împliniri sufletești, cărora basarabeni le spun ajungeri, pot compune portretul Alesului.

Și am uitat încă multe nume.

Între care al meu.

Cu bucuria că, parafrazînd putem spune precum că nase și în România oameni!

GHEORGHE TOMOZEI ■

G(L)UMA DE MESTECAT

Dl. Cornelius Roșianu cunoaște partitura

Dirijorul îl cunoaște toată lumea

concuranți. Un sondaj IRSOP în Ministerul de Externe privitor la rezultatele viitoarelor alegeri devine astfel SONDA-JUL, care spune adevărul despre poziția României și a guvernanților ei în lume. ■ CEAUȘESCU primea, periodic, diplome și medalii de la instituții politice și culturale fantomă. Cazul Academiei „Sinipa” a avut o anume celebritate. Orice român ajuns în străinătate află de existența unor Centre care tipăresc nișe anuale numite „Who's Who”. Contra unei taxe, orice tînt își poate vedea tipărită aici poza și biografia. Anuarele acestea sînt pline de cucoane care brodează, conduc societăți pentru salvarea papagalilor, ajută drogafii, scriu poezii, călătoresc în scopuri umanitare și, în general, își fac de lucru. Destinate cu prioritate vanitoșilor din lumea a treia, dicționarele în chestiune adresează, de doi ani încoace, scrisori unor români de toată mîna, doar-doar vor găbi un fraier-plătitor. Consilierii cu faimă ai domnului Minzatu și Iliescu — deveniți, „Oamenii internaționali ai anului” — sînt, probabil, aceiași care-i procurau diplomele sumar-judecatului. Altă explicație a ga-

PATRU OAMENI MOR

Focurile de artificii ale campaniei electorale s-au dezlănțuit, cu luminile și efectele lor colorate (domină, prin stridență, roșul și verdele). Au intrat în scenă vedetele, păpușile, monștrii, panglicile, fanfara și fanfaronii, sloganele, pupăturile și bătăcările. Televizoarele s-au încins. Carnavalul iluziilor își etalează „virtuțile”: discursuri, promisiuni, acuzații, declarații de tot soiul, apeluri la toate corzile sensibile, dezvăluiri mari și mici, amenințări (deh, te pui cu arta seducției!), în sfârșit, toate trucurile vinovate și nevinovate. A-nceput logodna generală...

Patru oameni își așteaptă moartea. În tăcere. Semiuitați. Luați pe jumătate în serios. Premierul Stolojan le-a făcut o vizită. De lucru, de curtoazie, de suflet — cine știe? Domnia sa este un om ferm, cooperant, diplomat, animat de bune intenții, suficient de responsabil pentru sarcinile pe care și le asumă. După vizită, pentru că nu s-a „căzut la pace”, premierul s-a întors în cabinetul său: și-a desfășurat stiloul și — citez: „sincer

ingrijorat de starea sănătății” celor patru — le-a adresat rugămintea personală de a renunța la protestul lor. A semnat, a pus data și a trimis scrisoarea peste tot, inclusiv celor cărora le era adresată! Iată această scrisoare:

Domnilor
Siromascenco Ștefan,
Peride N. Cristian,
Fieraru Nicolae,
Fieraru Nicolae

Vă adresez această scrisoare sincer ingrijorat de consecințele pe care forma de protest pentru care ați optat o poate avea pentru sănătatea dumneavoastră.

Cunosc foarte bine, atît eu cît și membrii Guvernului, obiectul nemulțumirilor și al contestății dumneavoastră, și, de altfel, ele mi-au fost confirmate în cadrul vizitei pe care v-am făcut-o în cursul dimineții de ieri.

Respect opțiunea de protest intransigent la care ați recurs, ca urmare a dezamăgirii pe care dumneavoastră o resimțiți față de deciziile care vă afectează, dar, doresc sincer ca prin dialogul pe care l-am inițiat să vă conving să renunțați la această opțiune extremă care vă provoacă suferință și vă pune în pericol viața.

După cum bine știți nici eu personal, nici vreun membru al Guvernului, nu avem puterea, în condițiile legilor actuale, să schimbăm deciziile luate de Consiliul de Administrație al Societății Naționale a Căilor Ferate, după cum nu avem dreptul nici să decretăm că măsurile care vă privesc, și pe care dumneavoastră le considerați ilegale, au într-adevăr această calitate.

Deși în condițiile statului de drept există căi precise și proceduri, care necesită un anumit timp, prin care pot fi infirmate deciziile ilegale, eu personal aș dori să fac tot ce este omenesc posibil acum pentru a vă determina să renunțați la suferință.

Stă astfel în puterea noastră, a Primului Ministru, să

constituim o comisie de experți, care, respectînd principiul neutralității, să constate și să evalueze punctele de vedere divergente care vă aparțin dumneavoastră și Consiliului de Administrație al SNCFR.

Am invitat să participe la această comisie experți din cadrul Ministerului Justiției, Ministerului Muncii și Protecției Sociale, al Transporturilor, precum și specialiști de la Facultatea de Drept și de la Institutul Român pentru Drepturile Omului.

Apreciez că reprezentanții acestei comisii, pe care-i voi solicita personal adresîndu-le rugămintea să dovedească bună credință și obiectivitate, vor fi în măsură să realizeze o analiză completă și imparțială a situației create.

Vă adresez rugămintea personală de a renunța la protestul dumneavoastră, cel puțin pînă în momentul la care comisia va fi pregătită să prezinte concluzii și evaluări clare asupra situației pe care este chemată să o analizeze.

Fără îndoială, decizia vă aparține în întregime, iar eu

nu am dreptul să fac altceva decît să vă ofer temeuri raționale, omenesci de a o lua pe cea potrivită.

Cu aceste gânduri, sincer ingrijorat de starea sănătății dumneavoastră, îmi exprim speranța că veți accepta propunerea făcută, iar încrederea dumneavoastră în Justiție și în instituțiile statului va prevala asupra suspiciunii și dezamăgirii.

Theodor Stolojan
09.09.1992

Nimeni nu contestă bunele intenții ale domnului Stolojan. Ceea ce intră acum în discuție sunt limitele gestului său. Aparent, lucrurile stau așa cum sunt expuse în scrisoare. Dura lex, sed lex — deciziile luate de Consiliul de Administrație al Societății Naționale a Căilor Ferate nu pot fi schimbate din exterior pe cale administrativă, ci, în lipsa altor demersuri, doar pe cale juridică. Dar primul ministru îl are ca subordonat pe ministrul Justiției, iar acesta are datoria (și a avut-o tot timpul!) să întreprindă

operativ demersurile necesare pentru anularea unei decizii ilegale a Consiliului de Administrație al SNCFR: desfacerea contractelor de muncă ale liderilor sindical care fac greva foamei; ei nu sunt angajații SNCFR, ci ai sindicatelor. În afara acestui considerent, formal, mai este unul, de fond: Cine este „patronul” SNCFR? Statul. Cine este administratorul general al statului? Primul ministru.

Gestul de sacrificiu al celor patru a început cu peste 30 de zile în urmă, iar situația, dramatică încă de la început, a devenit absolut critică. În tot acest timp, premierul Stolojan a fost ocupat cu îndeplinirea conștiințioasă a atribuțiilor de serviciu. Omul Stolojan, însă, a reacționat; omenesc; în limitele respectivelor. Așteptăm reacția premierului Stolojan, care este administratorul general al statului, care este superiorul ierarhic al ministrului Justiției, care este...

Domnule Stolojan, oamenii aceștia mor.

EUGEN CHIROVICI

felor nu-i de conceput. Nu mai rămîne decît să citim în „Dimineața” că știrea despre „oamenii internaționali” a fost comentată elogios în „Journal de Sahara”. ■ **S-A INECAT** în mare Dan Deșliu. Confrați cu inimă de ciine comentează ironic întimplarea și se prefac a plînge, așa, ca să vadă oamenii că ei, de fapt, fac mișto. Măi, confrăți cu inimi de ciine, omul e mort. Dumnezeu să vă ierte! ■ **NIVELUL DE TRAI** al românului de categoria a treia poate fi dedus și din lista lucrurilor cu care acesta, la minie, beție și prostie, ucide: foarfece de unghii, făcăleț, cean de fontă, cuie de bonier, furcă, briceag, torporică de șnițle, sticle goale. În lumea a doua se ucide cu palincă ungurească, whisky sirian, alune rîncede, salam din vite putrede, brînză din detergenți. Nu s-a săvîrșit nici-o crimă cu videorecorder, sticle de „Chivas Royal”, i-

coane de Novgorod, supiere de argint și făcălețe stil. ■ **UN ANTROPOLOG** american socotește că „cei mai răi oameni din istoria omenirii sînt, în ordine, Attila, Hitler, Wilhelm al II-lea, Ivan cel Groaznic, Idi Amin, Himmler, Stalin, Caligula, Nixon și contele Gobineau. Din listă lipsesc românii cu realizări majore în acest sens, ceea ce e încă o lucrătură a ungușilor. Că ungurii și-au băgat coada și aici o probează faptul că și-au implementat pe primul loc un de-al lor. ■ **LIVIU TURCU**, pînă nu de mult lucrător din prima linie a Securității, face dezvăluiri totale în afacerea valutei obținute de clanul Ceaușescu din spolierea economiei naționale. Astfel, află toată țara niște treburi pe care F.S.N.-ul le cunoaște și le ascunde îndrîjit din '89 încoace. Restul e tăcere!

TUDOR OCTAVIAN

CUTIA CU ZVONURI

Cine toarnă azi un ou...

CAZUL SABINA FUNAR

Se zice că în orice zvon există un simbul de adevăr; asta în ceea ce privește zvonurile „cinstite”, cele care se nasc și umblă pe propriile picioare; cînd ele se nasc, însă, gata „emanate” din eprubetele „cercetătorilor” cu grade și salarii bine precizate, cînd ele sunt moșite de zvoneri calificați și plimbate de răspindaci grijulii, simburile cu pricina nu există decît în imaginația celor ce se străduiesc să și-l plaseze sub tălpi, ca să aluneci pe el.

În ceea ce o privește pe doamna Sabina Funar, întoarcerea simbului pe toate fețele nu poate fi decît de rău augur pentru soțul domniei sale. Faptele incriminate sunt următoarele: doamna Sabina cerceta metodic (dar metodic: documentat, cu date fișate, cu citate etc.) conversațiile dintre colegii de serviciu și, mai ales, opiniile lor politice; asta, pe vremea Securității și a preaiumșcatului; la Banca Națională din Cluj Napoca, unde doamna mergea nevinovată, ca tot omul, la

serviciu. Întocmea fișe peste fișe, care i-au fost găsite în sertar.

Dacă vorba care umblă prin țîrg, cum că soția candidatului la președinție din partea PUNR susținea colocvii cordiale la Securitate, pleacă de la fostii săi colegi de serviciu (care și dau numele și relatează cum au descoperit tărășenia — dar, întrebăm noi, de ce au tăcut pînă acum?), înseamnă că avem de a face cu un zvon „cinstit”, care pleacă de la faptul că doamna respectivă își turna gospodărește la Securitate colegii de serviciu. Ceea ce, vai, e tare neplăcut acum!

Dar dacă — atenție — vorba pleacă tocmai de la „andrisanții necunoscuți” ai doamnei Funar, ce facem? Își toarnă Securitatea turnătorii? Și dacă da, de ce? Să și fi luat ea mîna de pe creștetul primarului? În beneficiul cui?

Tare încurcată situație pentru dl Gheorghe Funar.

— Și, cum îți spuneam, omul cît trăiește învață.

EVENIMENTE MICI

DEZVALUIRI

REZISTENȚA ÎN MUNȚII BUCOVINEI

Jurnal

Stalin pune premiu pentru prinderea, viu sau mort, a lui Cenușă

Aicea era mare zarvă. Stalin o dat trei sute de mii premiu celui care l-o prinde viu ori mort pe soțul meu. La 22 iulie 1945, o venit șefu siguranței și ne-a spus că nu mai putem sta în București, că sint echipe de securiști și au obligația să caute prin toate casele. Ne-am luat hainele și-am pornit cu un taxi la dl. Pulcă. El ne-a dus la conacul colonelului Miculescu, în Munții Tohani. Omul sta și el ascuns la conac. Ne recomandă să sintem familia Popovici; Doina și Petrea, cei mai buni prieteni ai lui... Intr-o zi vine domnul Pulcă și ne zice că trebui să plecăm din munții aceia, că-s împinziți de români loviți de soartă și-i vorba ca cei de jos să vină să-i cate. Ne-am pornit pe jos pînă la Mizil, la un prieten de-a lu soțu, Ionel Pătrășcu. Locuia în centru orașului cu tatăl lui, Stelian Pătrășcu și aveau un atelier de cizmărie. Am stat de la sfîrșitul lui august pînă la începutul lui octombrie, cînd rușii au umplut Mizilul. Soțu, de frică să nu fie recunoscut de cineva, o zis: Hai în munții noștri; acolo voi fi sigur că nu vor pune mina pe mine viu. Ne punem în genunchi și plîngem amarnic și ne rugăm lui Dumnezeu să ajungem cu sănătate în munții noștri. Pe jos, frînti de oboască, în zece zile am ajuns la Rădăuți. Ne-o ascuns și ne-o dat de mîncare un doctor. Am stat ascunși într-o groapă acoperită cu frunzar, dar o trebuit să plecăm. Eu eram gravidă în luna a patra și nu mai puteam alerga. M-am dus în sat la sora mea. Am ajuns dimineața la sora mea, iar pe la 10 m-au arestat. A venit o echipă fulger și m-a întrebat unde-i soțu. Day eu foarte hotărîtă că dacă m-or și tăia, nu-l spun. Zic: Nu știu. Incepe și mă bate de mă usucă. Dacă au văzut c-o țin tot așa, m-or băgat într-o cameră cu bărbați. Erau 20, între care 2 ingineri (Lăzăriță și Coniac), un preot din Vicov (Belei), un avocat (Claudius Gramatovici), alt avocat (Traian Paleu), căpitanul Niculescu, primarul satului, Aga Dumitru ș.a. Toată ziua mă ținea sub pază într-un vechi, iar noaptea între bărbați. Toți stăteau în picioare, n-aveau voie să se culce. Veneau și mă scoteau la anchetă de trei patru ori pe noapte. Pînă la 7 luni m-au tot bătut. După aceea nu m-au bătut, dar își băteau joc tare: mă puneau să rag ca vaca, să latru precum ciinele, să orăcăie ca broasca.

„M-au dezbrăcat toată pînă la piele și m-au suit în podul miliției”

În anul 1946 era un ger de crăpa pietrele. M-au dezbrăcat toată pînă la piele și m-au suit în podul miliției, unde erau mai mulți bărbați goi și m-au ținut acolo o jumătate de zi cu milițianii lîngă noi. N-aveam voie să vorbesc nimic că imi da peste gură, dar nici n-au scos nimic din gura mea contra soțului, pe care l-am iubit așa de mult. Acuma, pe ziua de doi august, încep durerile serioase de naștere și nu spun nimic. Stau tot între bărbați și am dureri de moarte, dară ei, toți bătrîni, aveau experiență. Se apropie de mine căpitanu Niculescu și-mi zice: „Se vede că ai dureri de naștere. Lasă, bate în ușă, strigă: Viniți că femeia naște aicea. Pînă au venit ei s-a rupt apa, eu eram numai broboane de sudori, toți intelectualii strigau să mă ducă la spital. Eu tare m-am ținut să nu mă vait, dar pînă la spital m-o dus ofiteru de servici pe jos. M-o luat moașa și m-o pus pe masă și i-o zis ofiterului să lasă afară; el zice că nu: „Am ordin să

stau aicea”. Pe ziua de 2 august s-o rupt apa și eu nasc abia pe 5 august. Nasc țări, țări greu și m-am rupt la trup. Cînd l-am născut, l-or pus pe ciutar. Avea 5 kg și 200 g. Trebuind să fie cusută, m-au ținut mai mult de 3 zile. M-au scos din spital și mi-o dat bîna moașă cirpe, ce mi-o putut da din spital. M-or dus înapoi cu tot cu copil și m-or băgat tot între bărbați. Eu n-am nici vată, nici torsoani și mi-l foarte rusne de ei. Intelectuali m-au înțeles, daaa țărani mă scuipa, li era greață de mine văzînd tot urine de sînge. Copilul era bun, nu plîngea deloc, dar nu aveau unde să-l scald dimineața. Cînd ne scotea la program, imi da voie să spal cirpe pentru copil la cîmea, cu apă rece. De uscat n-aveam unde. Le puneam sub mine. Copilu era drăcesc de bun. Îi dam să sugă și nu-l auzea nimeni gurița. Cînd veneam de la program, puneam o cirpă de-a lui în sin și-o încălzeam la subsuori și-l stergeam pe bîna și bictu copil peste tot. După o lună mă la iară la anchetă și mă bate de mă gătește să spun unde-i soțu. Eu tot zic că nu știu de la evacuare de ei, nici că-i viu, nici că-i mort. Era o ușă înaltă și deasupra ușii, la mijloc era un hînon

„Nu vrei să spui? Lasă că te pun la curent electric!”

zdravîn. Mă leagă de mîini cu o curea și pune o ladă de campanie în mijlocu ușii și mă suie pe ea. Un ofiter din echipa fulger scoate lada de sub picioare și mă-mîn spinzurată acolo. Intîi am simțit mare căldură și pe urmă un mare frig. Nu știu cit m-or ținut spinzurată. Într-un timp m-am trezit jos și-am auzit: Seoață, tîrfa! Mă uit la ei, toți pe lîngă mine, fi aud ca prin vis, nu mă doare nimic, numai nu mă pot mișca. Mă înunu de jos și-mi zice: Nici amu nu v să spui? Lasă că te pun la curent electric! Ceilalți zic: Pune-o mai repede. Eu

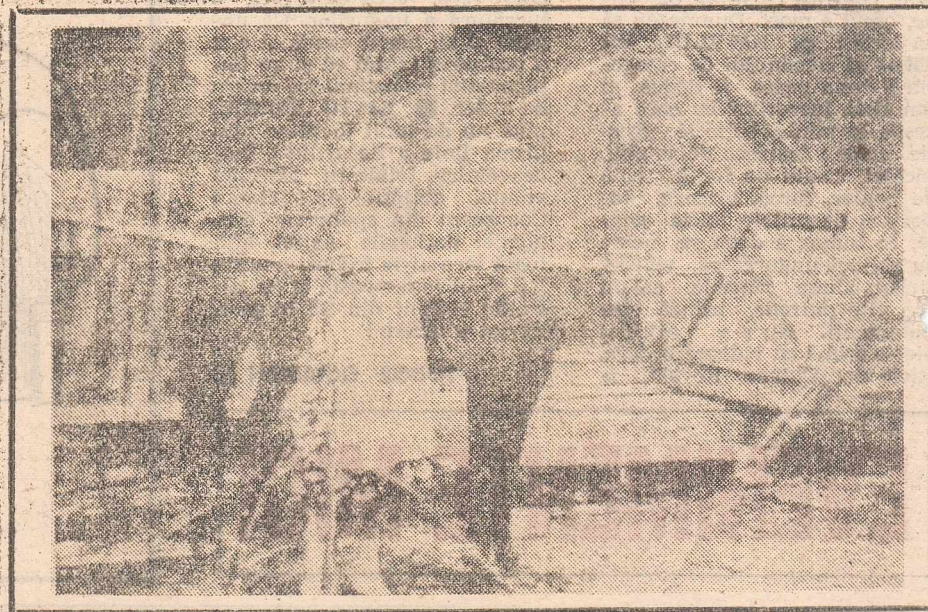

am uitat că am, copil, eram pierdută de tot. Mă duce la o masă. Mă pune pe mîinile pe masa aceea. Aud biziind. De la un timp simțesc că umblă ca furnicile prin mina mea...

Au pus oamenii să mă ducă sub pîl. Nimeni n-avea voie să vorbească cu mine; dară și lor le era groază, că au văzut cum m-or spinzurat și m-or pus la curent electric. La sfîrșitu lu octombrie imi dă drumu acasă. Dar eu nu mai aveam casă. Era arsă.

NOTA. Recent venită în România, dna Leoa Costante a afirmat că dumnezei n-a furat cele 36 de pagini din jurnalul Mariei Cenușă. Într-adevăr, le-a luat la Paris, dar le-a trimis între timp dlui Ilodor. La recenta noastră deplasare la Putna, dl. Ilodor a susținut că paginile de jurnal au fost luate de doamna cu pricina și niciodată returnate. Așadar, stîmțată doamnă, ar fi cazul să redați familiei Cenușă și acestei zbuciumate istorii ceea ce i se cuvine.

MARIA TIMUC ■

Maria
și Constantin
CENUȘĂ.
O fată
cu un suflet
curat
și un tînr
mîndru.
Soarta
le-a ucis
visele,
dar nu i-a
înfrînt.
Povestea lor
tristă
se încheie aici.

Putna în flăcări (III)

Constantin Cenușă, unul dintre simbolurile rezistenței în munți, s-a născut în anul 1911 și a murit la 8 februarie 1964. Inițial a fost condamnat la moarte de către Tribunalul Militar. După recursul extraordinar, a fost condamnat la muncă silnică pe viață și dus dintr-o pușcărie în alta, în lanțuri. În 1964, cînd s-a făcut o grațiere generală, C-tin Cenușă a ieșit din închisoare (după 16 ani). La numai 4 zile de la eliberare, neputînd suporta reproșurile celor care au suferit din cauza lui (mulți oameni au fost arestați și prigonșiți, bănuți fiind că l-ar sprijini pe „marele trădător de țară”, Cenușă), nesuportînd să se prezinte zilnic la miliție, aflat într-o stare extremă, bolnav și lipsit de speranță, se sinucide. Cauza morții, menționată pe certificatul de deces, „asfixie mecanică prin spăzurare”. La 53 de ani, libertatea devenise o povară. Marioara Cenușă, după 12 ani de temniță grea, se-ntoarce la Putna, își ridică o casă și luptă din răsputeri cu autoritățile pentru drepturile ei și ale copilului născut în închisoare. Înainte de a muri (20 februarie 1991), a cerut să fie îngropat lîngă soțul său. Acesta, datorită morții sale, a fost îngropat la marginea cîmîtîrului, departe de ochii lumii. Peste ei picură acum ploile; dar au rămas, în memoria celor care i-au cunoscut și i-au iubit, niște eroi. Ani și ani, au ținut în tensiune autoritățile comuniste din România, dar și pe cele sovietice. Inusai Stalin pune pe capul lui Cenușă 300.000 lei. Dar el n-a fost prins decît atunci cînd a hotărît să se predea de bunăvoie. Copilul născut în închisoare, Ilodor Cenușă, este astăzi un om matur. Fetița sa se numește, în amintirea acelei femei care-a înfrînt greutăți fără număr de-a lungul vieții sale, Maria (Marioara) Cenușă. Trăiește la Putna și merg duminica la marginea cîmîtîrului, pentru a aprinde lumînări. Aprindem și noi o lumînare care să arate lumii adevărul.

„În caz că vrea să se căsătorească cu un comunist, descarcă pistolul în ea pe răspunderea mea”

Era un general și încă doi civili. Generalu îi dă pistolu soțului și-i zice: Dragă frate, te rog să ai tu grijă de fetița mea. În caz că vrea să se căsătorească cu un comunist, descarcă pistolul în ea pe răspunderea mea. L-au dus la Văcărești. Cînd ne-am dus într-un restaurant să mîncăm, ne-am întîlnit cu un domn înalt și tare slab, care a fost judecător în Transnistria. El chema C-tin Pulcă, șeful cabinetului 2 instrucție din București. Ne invită la el acasă. Stătea cu un frate de-al lui, locotenent aviator. Avea o locuință tare frumoasă, cu două camere, hol și bucatărie. Ne-au făcut o primire ordinar (sic — n. red.) de fru-

moasă, ne-au dat vinuri, bomboane, fondante, cafea ca acelea de te prăpădeai de bucurie...

Cu ajutorul lui C-tin Pulcă, cei doi își fac buletine false și se angajează la o doamnă, proprietara fabricii de cearmangerie din Șos. Viilor, nr. 33. Soțul ei fiind neam, a fost ridicat de ruși. Dna Budie locuia lîngă Monetăria Națională. Cei doi duc o viață foarte bună la dna Budie (din punct de vedere material). În casa doamnei, cu chirie, stătea șeful siguranței statului, un basarabean foarte cumsecade. Se-mprietenește cu Constantin Cenușă.

„Șefu siguranței l-o spus soțului, că regimu ista se teme de el, că de va fi vo schimbare, soțu va fi al doilea Hitler. O spus că-n 1945 a vorbit generalu Bădescu de la radio din străinătate și-o spus că marele patriot Cenușă se află cu el în străinătate.

DORU BRAIA:

În România se strigă mereu NU NE VINDEM ȚARA! dar oare avem ce vinde?

La Otopeni am fost
jefuit de 21.000 de
mărci

— Să revedem, cu îngăduința dumneavoastră, filmul evenimențelor, începând cu aprilie 1990.

— În primăvara lui '90 m-am dat seama că românii au nevoie de o motivație. Euforia provocată de revoluție începea să se stearcă. Am revenit din exil la București, încercând prin toate mijloacele să obțin ca omul din România să-și poată cunoaște țara și să-și poată asigura viitorul în condiții de securitate.

Am argumentat rolul benefic al unei asemenea acțiuni și am cautat să calmez spiritele alarmate de perspectivele unor noi convulsii. Veneam dintr-o țară unde un asemenea proces al comunismului era în plină desfășurare. În Germania, toți cetățenii au putut să-și cunoască dosarele întinse de la STASI. Și eu am avut un dosar STASI. Ei bine,

clipa aceea, am devenit o persoană incomodă. Faptele cunoscute. Am fost răpit din fața Ministerului Apărării Naționale și transportat la aeroportul „Otopeni”. Acolo, de la o bandă de muncitori, m-au lovit cu brutalitate, mi-a confiscat toate bunurile personale, precum și cele 21.000 de mărci pe care le aveam, de fapt încredințate mie de către un agent al Securității. Cu aceste bani doream să-mi reînnoiesc viața în România. Am testat, arătând că se comite ilegalitate, am arătat că sunt cetățean român și, deci, nu pot fi expulzat, am cerut să apar, dacă e nevoie, în fața unei instanțe judecătorești. Nimic. Bătășii m-au ghionțit într-un avion ce avea să mă ducă până la Viena.

— Cum ați răspuns acestor acte samavolnice?

— Strigând, arătând lumii întregi cele întâmplate. Poate tocmai de aceea, în toamna următoare, mi s-a dat voie să particip la primul congres internațional pentru drepturile omului, deschis la Timișoara, sub auspiciile Societății Timișoara și ale unor foruri internaționale. Mi s-au dat asigurări că pot intra fără probleme în România; domnul Nicolae Ursu, pe atunci ministru de interne, mi-a dat un telefon la München, pentru a mă încredința că n-am de ce mă teme. Dar n-a fost așa. La frontieră am fost din nou reținut cu brutalitate și numai solidaritatea timișorenilor și protestele unor invitați de peste hotare au înduplecat emisarii puterii. Timișoara este singurul oraș european al României și singurul în care ma simt pe deplin în siguranță. Acolo am cerut azil politic și mi s-a acordat.

— Nu ați înaintat un protest oficial?

— Am făcut-o abia la 8 ianuarie 1991. O să mă întrebati de ce așa de târziu? Fiind cetățean român, nu puteam să mă adresez Tribunalului Internațional de la

Haga. Dar fiind, în același timp, considerat **persona non grata**, plingerile mele nu erau primite nici de tribunalele din România. La plingerea mea adresată, cum spuneam, în ianuarie 1991, Tribunalului Militar Central, mi s-a răspuns abia în urmă cu o lună și jumătate, când am fost anunțat că instrucția dosarului meu s-a încheiat. Am cerut în tot acest timp confirmări scrise asupra celor întâmplate, am cerut să mi se spună unde se găsesc banii jefuiți, dar nimeni nu a îndrăznit să-mi remită un act semnat.

— Înseamnă că banii sînt pierduți?

— Așa se pare. Nu vă ascund că, în tot acest timp, din diferite părți mi s-au făcut oferte foarte avantajoase, mi s-au propus afaceri de tip mafiot, am fost asigurat că voi duce în țara asta o viață materială de învidiat. Nu mi s-a cerut să-mi schimb ideile politice, ci doar să nu mai atac puterea. Bineînțeles că am refuzat.

— Sînteți cetățean german?

— Nu. Am considerat că trebuie să-mi păstrez cetățenia pentru a nu fi acuzat că mă amestec în treburile interne ale României. Am preferat să fiu un român care vorbește bine germana, decât un neamț

„Celor ce-mi amintesc că eu n-am mincat salam cu soia, vreau să-i informez că la închisoarea din Düsseldorf se află și acum un oarecare Augustin Olaru, trimis de securitatea românească să mă asasineze. Copilul meu a mers ani la rind la grădiniță și la școală însoțit de poliție, iar apartamentul meu a luat foc de mai multe ori. Emisarii lui Ceaușescu m-au urmărit pas cu pas, au întreprins tot ce era posibil, chiar strecurînd sume de bani, pentru a-mi face și acolo viața amară”.

care vorbește perfect românește.

— Cu ce vă ocupați la München?

— În Germania, nimeni nu te plătește dacă faci propagandă în favoarea României.

**Doamna Doina Cornea
este o icoană a
neamului românesc**

După ce am fost exilat din țara mea, am urmat un curs de coordonator de proiecte de construcții. Colaborez, de asemenea, la mai multe publicații, unde mă străduiesc să aduc date și imagini despre România. Din păcate și după revoluție a trebuit să informez opinia publică din Europa despre adevărurile din

România. Sînt nevoit, în continuare, să-mi iau toiașul de moș Ioan Roată și să bat la ușile cancelariilor apusene, pentru a atrage atenția celor care vor să încredințeze miliarde unei administrații ne-calificate. Asta, deoarece experiența unei mari mîșcări continuă și în prezent și există pericolul ca, din nou cetățeanul nostru să plătească, prin lacrimi și suferințe, bani prost gospodăriți și datorii făcute de oameni lipsiți de orice har pentru economie și politică. Acțiunile mele au fost și de data aceasta interpretate greșit de unii ziaristi din România. De altfel,

**Nimeni nu este bun
român dacă nu este
și bun european**

— Ce faceți acum, în România?

— Sînt aici, cum vă spuneam, de numai două săptămîni (interviul a fost consemnat în urmă cu o săptămînă, n.r.). Am venit să sprijin campania electorală a unor forțe politice ce nu beneficiază de banii pe care-i plătesc ca impozit, în vreme ce cealaltă parte posedă elicoptere, palate prezidențiale. Voi argumenta o campanie electorală pe care o doresc corectă. Din păcate, am fost deja agresat, sînt urmărit din nou, am remarcat deja acele mașini, niște Opel-uri alb-murdar, „băieții” sînt la datorie, dar o fac dînd în continuare dovadă de diletanțism, de lipsă de profesionalism. Sper, totuși, că, la 27 septembrie, mintea cea de pe urmă a românului să triumfe și, în sfîrșit, să intrăm în Europa. Dacă va fi așa — și să dea Domnul să fie — vom trăi un timp o mare dramă existențială. Omul va simți nevoia să amendeze suferința prin care trece. Nu pot să iau trenul pînă la Cluj dacă mecanicului îi lipsește cheia. Pînă vom descoperi manetele instalațiilor statale, vor trece ani. Căci cei nevoiți să cedeze puterea, nu o vor face elegant ca niște persoane civilizate, ci vor priva noua putere de toți indicii necesari conducerii unui stat.

România, din păcate, afișează atitudini xenofobe, care o vor condamna pentru o perioadă să rămână o enclavă în mijlocul Europei. De ce spun pentru o perioadă? Fiindcă, pînă la urmă, 23 milioane de europeni tot vor trebui să se supună celorlalte sute de milioane. La 27 septembrie se joacă o carte mare, cînd, sper, poporul român va face dovada unei maturități politice. Să nu pierdem acest ultim tren. În 1990, România a trecut pe lîngă o șansă pe care n-a mai avut-o de 2000 de ani și poate vor mai trece 2000 pînă se va ivi una la fel. Nimic mai ușor decît să transformi un stat în teritoriu. Calea este una singură: îl lași să dea faliment. O țară este,

Expulzat din România de către regimul comunist, în 1978, domnul Doru Braia a revenit în țară în primăvara lui 1990, pentru a participa la mișcările antiguvernamentale. Victimă a unui scandal politic de proporții, domnia sa a fost obligat pentru a doua oară să-și părăsească țara și, din nou sub presiunea armelor. Interviu alăturat, acordat în exclusivitate revistei noastre, a fost consemnat cu o săptămînă în urmă, la București.

la urma urmei, tot o instituție economică. Așa că o declarați falită și creditorii vin să-și recupereze din pagubă. Românul spune: mai bine rămîn român verde în statul meu unitar, cu alte cuvinte, mai bine în afara concertului european, într-o țară cu legi îndărătnice și falimentare.

— Unioniștii din Europa se confruntă, totuși, la ora actuală, cu greutăți.

— S-a vorbit mult de refuzul danez. Danezii n-au respins problemele de fond, ei mici finețuri contractuale. Este normal ca acum, la început, fiecare să-și dorească un loc mai în față în autobuzul european. Nici refuzul francezilor nu va torpila proiectata uniune. Va mai dura, poate, o vreme pînă la coagularea ei definitivă, dar drumul este ireversibil. Se produce prea mult și concurențele au nevoie de piese de desfacere. Planul economic vest-european a prevăzut și situația din răsărit, unde există o uriașă piață de desfacere. Aici lipsește puterea de cumpărare, dar programul de dezvoltare prevede tocmai re-tehnologizarea acestor țări. Din rațiuni pur afaceriste: te ajut să te dezvolți, ca să poți cumpăra de la mine. Politica noastră, unii din ei, resping această șansă potrivită sloganului: nu ne vinдем țara. Dar acești domni uită să se întrebe dacă avem ce vinde. Ei nu pricep, sau se fac că nu înțeleg, că dacă ne vom mai bălăci în acest politicianism desuet, vom pierde și ultimul tren.

— Dacă nu mă înșel, s-a spus despre dumneavoastră că veniți în România să dați lecții după ce ați trăit într-o țară puternică, avută că, deci, nu ați mincat ca alții salam cu soia.

— În 1978, cînd am fost nevoit să părăsesc România, la Curtici am întors capul și am scuipat în urma mea. Dar mi-am dat seama imediat că nu am dreptate. Eram îndreptățit să urăsc regimul comunist, dar să rămîn alături de compatrioții mei, aflați în cel mai cumplit lagăr de exterminare din Europa. În Germania am luat totul de la capăt, nu știam să număr în nemțește nici pînă la patru. Am învățat germana tocmai pentru a fi de folos țării mele.

LIVIU TIMBUS

EXTERNE

De la „jandarmul Europei,, la „jandarmul Comunității,,

E greu de stabilit cu exactitate în ce moment a devenit Rusia „jandarmul Europei”; cert este că, odată însușit acest rol, el n-a mai fost părăsit până în anul de grație 1989, cind „la-gărul socialist” european s-a prăbușit. Nu că Rusia n-ar fi putut interveni atunci cu tancurile și cu avioanele, cu scopul de a „normaliza situația”, de a „restabili ordinea”; o putea face, dar cu riscul propriului deces. Instinctul le-a spus celor de la Kremlin că o astfel de acțiune ar fi aruncat omenirea într-un război pe care imperiul bolșevic l-ar fi pierdut.

I-a venit pe urmă rindul URSS-ului să se destrame. Se părea, mai ales după puciul ratat din august 1991, că Moscova s-a împăcat și cu această idee, că dispariția URSS-ului este inevitabilă, și că nu va interveni. Însă, după o anumită perioadă de ezitări, atît Gorbaciov, în lunile pe care le-a mai avut la dispoziție pînă la moartea sa, cit și, mai ales, în 1992, Boris Elțin, și-au adus aminte de vocația jandarmerească a Moscovei și au căutat s-o revigoreze pentru păstrarea imperiului, sub îndreptar diferent și denumire. Așa s-a născut „Comunitatea Statelor Independente”, CSI-ul adică, și s-a declanșat bătălia pentru punerea acestuia la remorca Rusiei. Cu alte cuvinte, Moscova a parcurs drumul de la situația de „jandarm al Europei” la aceea de „jandarm al CSI”. Un jandarm mai mic, e drept, dar care salvează plăcerea portului de uniformă și de armă.

Ce-a însemnat în ultimele luni și ce înseamnă și în prezent jandarmeria moscovită în CSI știm foarte bine din exemplul Transnistriei, teritoriu al Republicii Moldova practic anexat la Rusia și administrat de ruși. Dar rușii se prezintă și se impun cu de la sine putere drept făcători de ordine și în alte regiuni ale defunctei URSS (deși avînd în vedere că fostele republici sovietice sunt acum state independente, menținerea ordinii în zonele de conflict din interiorul lor sau de la granițele dintre ele ar trebui să revină Organizației Națiunilor Unite). Spicuim dintr-o recentă corespondență AFP: „Rusia și-a asumat treptat rolul de jandarm al CSI, mai întîi în Osetia de sud (Georgia), apoi în regiunea Nistrului (estul Moldovei) și, în fine, în Abhazia (Georgia). La 4 septembrie, Moscova a hotărît să trimită întăriri ale CSI la frontiera dintre Tadjikistan și Afganistan. Aseruirea tradițională a republicilor din Asia Centrală față de Moscova, adăugată la recentul decret al președintelui Boris Elțin ce plasează grănicerii Tadjikistanului sub jurisdicție rusă, atestă rolul preponderent al Rusiei la această decizie. Trimiterea de întăriri a fost hotărîtă fără acordul Tadjikistanului, aflat în prezent în plină criză politică, și motivată de pericolul de a vedea această mică republică, de tradiție musulmană, „smulsă din CSI”. După cum este bine cunoscut, Rusia s-a implicat și în conflictul din Nagorno-Karabakh.

S-ar putea afirma că, totuși, prin ordinea de jandarm pe care o impune în Transnistria, Osetia de sud, Abhazia, Nagorno-Karabakh, Tadjikistan și în alte locuri, Moscova face să înceteze ori preîntîmpină conflicte singeroase, salvează vieți omenești, liniștește spiritele. Cu alte cuvinte, face operă de pacificare. Europei îi convine, Americii — la fel; ce interes are străinătatea în iugoslavizarea fostei URSS? Mai bine pace și prietenie. Dar exact așa a fost și pe vremea Tătuclui. El a introdus calmul și a adus stabilitate în imperiu. Care calm și stabilitate însă, pe lingă că au costat omenirea (și în primul rînd pe supușii imperiului) citeva zeci de milioane de vieți, a însemnat înrobirea crîncenă de către Rusia a tuturor popoarelor și teritoriilor jandarmizate. Să se fi uitat oare așa de ușor și de repede aceste mici amănunte?

ION D. GOIA ■

A 15-a variantă

Problema Kurilelor, obstacolul mare cit un munte în calea normalizării relațiilor dintre Rusia și Japonia, urma să fie cheia de boltă a vizitei lui Elțin la Tokio, vizită care trebuia să aibă loc săptămîna aceasta. În vederea negocierilor, fiecare dintre părți elaborase mai multe variante — în total, 14. Finalmente însă, nu s-a aplicat nici una dintre acestea, ci s-a recurs la a 15-a variantă: amînarea vizitei.

Devansînd motivațiile oficiale ale amînării (motivații care pînă la închiderea ediției numărului de față al revistei noastre nu fuseseră încă

date la iveală), agenția Associated Press publică un comentariu, din care am extras fragmentul de mai jos. «Deși hotărîrea lui Elțin (de a amîna vizita n.n.) nu afectează relațiile de bună vecinătate cu Japonia, observatorii o califică drept „grav eșec în începerea unui dialog stabil, bazat pe încredere între Moscova și Tokio”. Insulele Habomai, Shikotan, Kunashir și Itrup, înglobate fostei U.R.S.S. după al doilea război mondial în baza înțelegerilor de la Yalta și a Tratatului de Pace de la San Francisco (1951), sunt revendicate de Japonia ca făcînd parte din teritoriile sale de nord. De altfel, Rusia și Japonia nu au încheiat încă un tratat de pace, deși de la terminarea celui de-al doilea război mondial au trecut 50 de ani. Problema Kurilelor are pentru Rusia nu numai o importanță „interstatală”, ci și una pur internă. Ultimul as-

Box electoral

Croșee democratice și directe republicane

Cu patru ani în urmă, George Bush îl devansa, în cadrul sondajelor de opinie, pe contra-candidatul său democrat, Michael Dukakis, cu 9 procente. Acum, cu o lună și jumătate înaintea scrutinului din 3 noiembrie, Bush se află în urma adversarului de astăzi, guvernatorul din Arkansas Bill Clinton, la exact aceeași diferență (potrivit unui sondaj al companiei NBC).

Republicanii au toate motivele să fie îngrijorați. Efectul la public al Convenției de acum o lună a fost mai mic decît se așteptau. Iată de ce, pe ultimul tur de pistă al campaniei electorale, președintele actual este nevoit să-și folosească toate resursele în materie de convingere a alegătorilor. Direcțiile de acțiune sînt două — lesne de ghicit: lauda de sine și subminarea pozițiilor adverse. Replica lui Clinton este cea adecvată: la artilerie grea, răspunde cu artilerie grea.

Ziua Muncii — sărbătoare națională în SUA — a fost petrecută, aît de Bush, cit și de Clinton, în mijlocul electoralului. Actualul șef al Executivului a declarat că reducerea șomajului poate fi obținută prin „cheltuirea

unor sume mai mari din fondurile guvernului, prin impozite mai mici și prin stimularea economiei”. „Sîntem o națiune în ascensiune”, declară, energie, Bush, speculînd amorul propriu american. „Muncitorii noștri sînt cei mai productivi din lume”, a afirmat președintele. Atunci? Recesiunea economică, are, totuși, cauze și implică, chiar pe fundalul recesiunii mondiale, o anumită vinovăție locală. Congresul (reamintim, cu majoritate democratică) este adevăratul vinovat — strigă Bush. Nici vorbă, vina aparține strict strategiilor economice republicane, aplicate în ultimii 12 ani de către Ronald Reagan și de către succesorul său — răspunde Clinton.

Tărîmul economic nu este, în nici un caz, singurul pe care se duce lupta. În definitiv, pretenții la Casa Albă sînt simpli muritori și au slăbiciunea lor. Mai mult ori mai puțin importante, mai mult ori mai puțin „slăbiciuni”, ele sînt reciproc exploatare. După ceea ce putem numi un „gentlemen's agreement” cu privire la un viitor tabu asupra vieților intime, atacurile s-au concertat în două

puncte fierbinți. Bill Clinton a lansat presei apelul de a-și concentra atenția asupra rolului jucat de președintele Bush în scandalul „Iran-contras” (vînzarea ilegală de arme către Iran și de turnarea banilor către forțele „contras” din Nicaragua), în timp ce ultimul discurs al vicepreședintelui Dan Quayle a avut ca subiect prevenirea electoratului asupra uriașului risc pe care l-ar reprezenta victoria lui Clinton. „În legătură cu el, există multe semne de întrebare, atît în ceea ce privește caracterul cit și loialitatea” conchidea Quayle referindu-se, în principal, la faptul că Bill Clinton s-a sus-tras, cu ajutorul unei intervenții a unchiului său, serviciului militar din Vietnam. „Chiar dacă este adevărată, problema nu are nici o importanță”, răspunde, nu tocmai convingător, Clinton.

Este de așteptat că meciul să crească în intensitate și spectaculozitate. Aidoma unei înflînări publicistice în care, după o serie de reprize nedificatoare, cei doi combatanți recurg la orice truc admis și la nebanuite resurse pentru a-și adjuceca victoria.

RADU RUSCANU ■

Cîte focare de conflict sînt în fosta URSS?

Pe teritoriul fostului imperiu sovietic s-au declanșat vreo șase conflicte, unele dintre ele fiind în prezent mai mult sau mai puțin dezamorsate (vezi și editorialul paginii de față). Dar pericolele de conflict sînt mult mai numeroase. Despre ele a scris recent revista germană „Der Spiegel”, din care reproducem cele ce urmează.

«Experți ai serviciilor secrete din S.U.A. au întocmit o prognoză asupra potențialelor focare de conflict de pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice. Cartierul general al forțelor S.U.A. din Europa a împărțit serviciilor secrete ale aliaților temerile ameri-

cane în legătură cu 12 focare de conflict, serviciile secrete de peste ocean arătînd că, dacă în republicile C.S.I. nu va fi stopat declinul economic și nu se va acționa pentru soluționarea pașnică a conflictelor interne, se va ajunge la confruntări care, odată izbucnite, ar pune în umbră actualele evenimente din Balcani. Documentul dat publicității de Serviciul Secret al Ministerului american al Apărării (D.I.A.) face chiar o estimare a numărului victimelor și refugiaților ce ar rezulta ca urmare a acestor conflicte; astfel, o confruntare între primele două puteri ale fostului imperiu so-

vietic, Rusia și Ucraina, s-ar solda cu peste 200 000 de morți și cu un val de circa 10 milioane de refugiați; 40 de milioane de oameni ar fi amenințați de foamete, iar în condițiile sanitare și ale unor îngrijiri medicale precare, două milioane de persoane ar cădea victime epidemiilor. Confruntare între Ucraina și Moldova ar presupune pierderea a 67 000 de vieți omenești, cărora li s-ar adăuga 2,8 milioane de refugiați. În ansamblu, bilanțul confruntărilor de pe toate cele 12 potențiale fronturi din fosta Uniune Sovietică ar fi: 523 000 de soldați căzuți pe cîmpurile de luptă, 21,7 milioane de refugiați, 88 de milioane de oameni afectați de foamete, și 4,24 milioane — de diferite boli».

Relatarea aceasta se vrea seacă și, prin urmare, nu are nici o morală la sfîrșit. Totuși, se ghicește pe undeva că-i vorba de un mic avertisment, de un mic semnal de alarmă, adică, date fiind aceste perspective rele, în prezent fostele republici sovietice, devenite state independente, însă înglobate în C.S.I., se află într-o dilemă: ori să-și reclame drepturile (teritoriale, în primul rînd) de la cei care li le-au încălcat, și atunci va ieși cu mîncel, ori să se evite pierderea de vieți omenești și alte suferințe, în care caz cei ce-a luat de la alții să rămîna veci-pururi cu prada. După opinia noastră, dilema este nițeluş cam falsă. În orice caz, din ea (spre deosebire de situația pe care o avea în vedere Farfuridi) se poate ieși. Mai sînt și alte soluții.

ION D. GOIA ■

S-A ÎNTORS MAȘINA LUMII

pect generează animozități sociale și presiuni asupra lui Elțin din partea unor forțe național-patriotice tot mai influente. Motivul amînării vizitei, notează „Nezavisimaa Gazeta”, îl constituie complexitatea și imposibilitatea reglementării problemei de fond a relațiilor ruso-nipone, aceea a insulelor Kurile. Din voiajul în Extremul Orient se pot obține avantaje, fie și minime, doar cu condiția cedării către Japonia măcar a două insule, însă intrigile politice interne din ultimele două luni au fă-

cut absolut de neconceput orice demersuri ferme în acest sens. Amînarea vizitei ar fi cea de-a 15-a variantă de soluționare a problemei Kurilelor».

Evident, a 15-a variantă oferă un răgaz, dar nu rezolvă nimic. Elțin s-a speriat de taur și a făcut calea întoarsă de la poarta stadionului, lăsînd publicul să-l fluture și să-l huiduie pe saturete. Însă, în cele din urmă, dacă vrea să mai dea ochii cu lumea, liderul de la Kremlin va fi nevoit să ia taurul de coarne.

Ți se face părul măciucă

Paznici, hoți, șefi, polițiști și afaceri necurate

La data de 22.06.1992, un camion aparținând societății „CONSAL S.A.” (fostă A.C.M.) gâna pe Șoseaua Ferentari. Un echipaj al Poliției — direcția Circulație — oprește camionul. La volan se afla șoferul Șerban, iar în dreapta sa încă patru colegi de serviciu: Preda, șofer la autobaza Zetari, Radu, Corneliu șofer, și un muncitor la aceeași bază, Sima. Ofițerul de circulație, dl. Găurea Nicolae, solicită actele pentru control. Numai că șoferul prezintă doar carnetul de conducere și actele mașinii, iar pentru cele 4 t de fier aflat în camion prezintă doar un bon de mină. Polițiștii au cerut explicații. Preda, omul care cînta atunci la „viola înaltă”, încearcă să-i cumpere pe polițiști. Acțiunea sa rămâne fără rezultat datorită intervenției dlui Radu, unul dintre pasageri. Într-un acces de furie generat și de aburii alcoolului, acesta îi injură pe polițiști și-i amenință că-i dă pe mina dlui Soricică, șeful direcției Circulației. „Asta e amestecat în afacerea noastră, întreabă unul dintre polițiști?” Ceilalți neagă. Polițiștii spun: „Luati-l și dați-l dracului mai încolo, că ne vede lumea”. Dl. Radu, însă, n-a putut fi strunit. Și bineînțeles, a fost arestat. Împreună cu șoferul (Șerban) și muncitorul de la baza Zetari (Sima). Singurul care a scăpat (nu se știe din ce motiv, dar se bănuiește) din această caciabă, a fost Preda. Exact omul care mai avea o condamnare pentru furt din avutul public, omul bănuie că ar fi furat o remorcă (dispărută subit de la bază), omul care, nu de mult, și-a cumpărat unele suveniruri la modă (video, frigider ș.a.). Liber și fără bătaie de cap, omul nostru s-a dus acasă spășit, fără a anunța pe nimeni despre cele petrecute. Chipurile, dumnealui a declarat echipajului de poliție că „era pasager de ocazie”. Ceea ce nu prea seamănă cu adevărul.

Portarul a închis ochii pentru 100 000 de lei

De la data arestării celor trei s-au întâmplat multe lucruri, unele chiar dubioase. Prima mișcare făcută a fost predarea inculpaților la circa 18 Poliție. A doua a fost dispariția procesului verbal de la circulație. A treia mișcare: arestarea compliceilor. Bineînțeles, primul bănuie a fost portarul, căruia toată lumea îi spune „Nea Gheorghe”. Portarul e un muncitor vechi și cunoscut pentru ochii lui închisi atunci cînd putea să cîștige un ban mai ușor. I-a închis și pe 22.06.1992, cînd macaragiul, Ștefan, a încercat chiar sub nasul „domniei sale” cele 4 t de fier. Bunul portar a închis ochii și atunci cînd camionul a ieșit pe poartă. Serviciul se pare, a costat 100 000 de lei. Iată ce ne declară un martor ocular, al cărui nume îl păstrăm, deocamdată, secret: „Gheorghe Marin, fostul portar, a încasat 100 000 de lei pentru afacere. Cînd a fost arestat, a strigat în gura mare și a amenințat că bază la muncă are trei sterturi din bază dacă nu-l eliberează pe cautiune”. Se înțelege că n-a durat prea mult și Gheorghe Marin a fost într-adevăr eliberat — pe cautiune. Toți cei care s-au simțit cu musca pe căciulă au contribuit cu bani. Tot pe

cautiune au fost eliberați și macaragiul și șoferul camionului. Culmea ipocriziei este aceea că arestați de aproape trei luni la circa 18 au rămas cei mai mici: Radu, Corneliu și muncitorul Sima. Cererile au stagnat. Cererea de eliberare provizorie a celor doi a fost respinsă, pe motiv că ei ar fi „autorii morali ai furtului din avutul public”.

„Șefii nu pot fi verificați la portbagaj”

După incidentul cu „șoferii arestați”, la autobază au fost angajați alți portari, detectivi particulari. Cu toții au lucrat în fosta miliție. Nouă ni s-a părut că aceștia sînt adevărați polițiști, iar cei care se cred polițiști n-au reușit să rămînă decît milițieni. Cu o sinceritate și-o dezinvoltură debordantă, domnii detectivi ne-au mărturisit că lucrurile care se-nîmplă la bază se numesc de-a dreptul mafie. Șefilor nu le pasă decît de îndestularea buzunarului personal. Uită luminile aprinse în birouri de vineri pînă luni, lasă apa să curgă cît vrea ea, sînt insensibili la orice observație. Dacă li se spune că fură, afișează cîte-un zîmbet șiret la colțul gurii. Sprijină polițiștii care vor materiale, pentru că au nevoie de ei. **Che sînt șefii? Dl. Agapie, directorul autobazei Zetari, dl. Cojenel, inginer, șeful bazei Zetari, Mihai Duman, șef fierari betonisti.**

Dl. Badea Cătălin, detectiv particular: „N-am reușit niciodată să-i verificăm la portbagaj pe șefi. Unde mai pui că n-au voie să intre în incintă cu mașinile particulare. Mihai Duman, după o ceartă cu mine, născută din cauză că n-a vrut să se supună la control a venit cu fiul său care m-a scuipat, m-a amenințat că mă omoară și, bineînțeles, m-a injurat”.

Se lucrează în stare de ebrietate de la șef în jos

În condica de ieșiri și intrări ale mașinilor găsim o rubrică încercuită cu roșu la numărul 698: mașina 1B 79511, condusă de Nae, șef echipă mozaicari, a intrat în bază la ora 10,15 și a ieșit la ora 10,50. A intrat goală și a ieșit cu un butoi de mozaic. Plin. Fără acte. Dl. Harabagiu Ion, de serviciu la poartă, a oprit mașina, solicitînd sprijinul șefului bazei, ing. Cojenel. „Dl. inginer m-a întrebat dacă mai are ceva în mașină. La răspunsul meu negativ, a spus: Dă-i drumul. De față la această discuție a fost și dl. Gh. Vătășoiu”. Pazănicii au ajuns la disperare. Dar nu numai ei. La fel de sperați sînt și vecinii și unii dintre cei care locuiesc în incinta bazei. Și, puțini, dar există și angajați nemulțumiți. Unul dintre ei declară: „Duman Mihai are în echipă pe unchiul său, niște femei, neveste sau amante, tot felul de oameni pe care-i poartă fără să muncească. Are două mașini, este rudă cu fostul secretar de partid de la ITB. La fel ca ei mai sînt și alții. Ce să mai vorbim că se lucrează în stare de ebrietate de la șef (Cojenel) în jos. Geangiu îl îmbată pe Alexa, șeful de la materiale, după care îi ia cheile și își alege pe sprinceană”.

„Se aude că vin ungurii!”

„În noaptea de 1 spre 2 septembrie erau de serviciu la poartă domnii Valentin Ursu și C-tin Sultana. Era ora 2,30, mărturisește o vecină. Am auzit zgomot mare, glasuri răstite și zbrînitul mașinii. Cînd am ieșit, am văzut un jeep de armată. La volan era un militar, iar lîngă dînsul un polițist. Polițistul i-a strigat portarului să-i dea drumul la poartă, pentru că vrea să sondeze terenul. L-au luat pe unul din portari (Marin) în mașină și s-au pierdut printre fiare. Portarului i-au cerut să le fie ghid. La întoarcere, toți au întrebat ce rost are acest control inopinat. S-aude, a zis polițistul, că vin ungurii și-am venit să vedem dacă n-o fi ceva pe aici!”

Polițiștii beau, joacă table și barbut

Ion Harabagiu, detectiv particular: „În noaptea de 31 august spre 1 septembrie am ajuns la poartă, atras de o voce stridentă. În cabină era un polițist, care-l legitima pe Ștefan Ghiță, paza de atunci. Polițistul era însoțit de un șofer, pe care l-a prins cu ceva. Avea în mînă o sacosă cu niște sticle cu vin. Ne-au dat afară din gheretă pe toți ceilalți portari, sub pretextul că-l anchetează pe șofer. Erau doi polițiști și amîndoi băuți. După ce au plecat, am telefonat la circa 18 și i-am reclamat pe cei doi polițiști, care nici măcar nu s-au prezentat. Ne-au legitimat ca pe niște borfași, strigînd că poliția are voie să intre în întreprindere la orice oră”.

Un alt martor al acestui eveniment a fost o doamnă, pe care ar trebui s-o audieze și poliția (nu miliția). Dumneai a afirmat că era în jurul orei 24,00. Unul dintre polițiști a dat cu piciorul și cu bastonul în poartă. Îi striga pe Gheorghe, fostul portar și repeta întruna că poliția poate intra la orice oră. Era beat, avea casceta pe-o ureche, părul vilvoi și niște sticle de vin într-o sacosă. „Probabil nu știa că Gheorghe nu mai lucrează la poartă, sau se prefăcea. Îi preferau pe fostul portar, pentru că, înainte de venirea detectivilor oamnei din cartier, portarii și poliția încuiau cărti și barbut și consumau băuturi alcoolice, în zăvănitul tabloulor”.

Desigur, alte amănunte ar fi de prisos. Este clar că unor polițiști li s-a ureat libertatea la cap. Este clar că fiecare face ce vrea și gonește pe unde poate. Se-nțelege că și dl. director Agapie știe și face. „Că mafia s-ar putea să aibă un capăt chiar în direcția domniei sale. Se-nțelege că, în loc să fie arestați adevărații hoți, sînt arestați cei mici, cărora le mor familiile de foame acasă. Hoții iau telefonul portarilor în cursul zilei, pentru că, fiind în derivație cu cel din biroul lor, convorbirile s-ar putea asculta”.

Ce spune dl. Mehedințu, directorul Consal S.A., n-am putut afla încă. Nici paza comandantului de la circa 18, dl. Șerban, care este, de-o vreme, de negăsit. Noi rămînem oricum, pe recepție.

MARIA TIMIUC

Sabia guvernului

deasupra infernului

Amenzi majorate pentru comercianți

Prin Ordonanța nr. 23 din 21 august 1992, Guvernul României a stabilit noi sancțiuni pecuniare pentru faptele contravenționale săvîrșite de agenții economici.

Astfel, se sancționează cu amendă de la 100 000 lei la 700 000 lei, expunerea spre vînzare sau vînzarea de mărfuri fără specificarea termenului de valabilitate ori cu termenul de valabilitate expirat, precum și omisiunea întocmirii și afișării, în unitate, la locurile de desfășurare sau servire, a prețurilor și tarifelor, a categoriei de calitate a produselor sau serviciilor ori, acolo unde este cazul, a listei de prețuri și tarife.

Se stabilesc amenzi între 150 000 lei și 750 000 lei pentru condiționarea vînzării unor mărfuri de cumpărarea altor mărfuri, precum și pentru nedeclararea, înaintea aplicării, a adaosurilor comerciale și a celor de comision.

Între 300 000 lei și 800 000 lei sînt amenzile ce se aplică pentru efectuarea de comerț fără îndeplinirea condițiilor legale, vînzarea ambulată neautorizată, efectuarea de comerț cu bunuri a căror proveniență nu poate fi dovedită, cumpărarea de mărfuri în scop de revînzare, de la unitățile de desfășurare cu amănuntul sau alimentație publică, neexpunerea la vînzare a mărfurilor existente, vînzarea preferențială și refuzul nejustificat al vînzării acestora.

Sperăm ca aceste măsuri să asigure o protecție reală a populației împotriva activităților comerciale ilicite.

CORNELIU OLTEANU

CONTRARECLAMA

Nu vă sfătuim să mergeți la:

Farmacia CORAL

Mult s-au bucurat cetățenii din cartierul „Pajura” cînd pe strada Jiului nr. 139 s-a deschis farmacia particulară „Coral”. Întru și cer un flacon de „Dipiridamol”. Vînzătoarea (sau patroana) discută cu o cunoștință. Repet comanda și bun banti pe țighe. Tot nimic. Încercă a treia oară. Farmacista se ofărăște la mine: „Ți l-am pus pe masă. Sau vrei să ți-l bag în sacosă?” La o asemenea atitudine, un comerciant din apus ar da faliment. Oricum, eu nu mai cale la această farmacie. Mă îmbolnăvesc mai rău. (Avram Cristoiu — pensionar).

Localul SFINX

Într-o seară, nu tocmai rece, împreună cu un prieten, ne-am hotărît să bem o cafea și o Coca-Cola. Ieșit în întîmpinarea noastră, localul Sfinx părea îmbietor. Am întrebat și am comandat. După un sfert de oră de așteptare, timp în care am fumat ca turcii, o cucoană calmă ne-a trîntit pe masă cafeaua și cola. Cînd i-am cerut explicații privind lipsa zahărului din cafea, s-a schimbat la față și a început să ne ude dragălaș în urechi: „Dacă nu vă place, cărați-vă!”.

Deoarece noi nu am vrut să o băgăm în seamă, am fost dați afară de trei vîlăgani. Oameni buni, nu mergeți la Sfinx, strada 7 Drumuri, că-s furioși. (F.B.).

Barul ORHIDEEA

În Piața Romană, stimate cetitorule, poți găsi ce-ți dorește sufletul. O pizza, o bere, un cola, dar și barmani și patroni mai puțin duși la cursuri de specialitate. Dacă ești curios și vrei să-i cunoști, așază-te sub umbrela barului „Orhideea” (din aceeași zonă) cînd ai doar 100 de lei în buzunar. Potrivește lucrurile în așa fel încît să vrei cu orice preț să bei un ness. Va veni chelnerița zîmbitoare și curtenitoare precum stafiile la miez de noapte și-ți va spune: „nu servim ness decît dacă vă cumpărați și cola sau Kiwi”. Ce să te faci tu cînd vei constata că nici nu ți-e sete și n-ai nici 150 de lei, costul unui astfel de produs? Te înprumuți de la un însoțitor și începci să bei licoarea care seamănă mai mult a apă deocheată cu busioc. Dacă nu, îți pui coada pe spinare și-i recomanzi patronului să-nvețe ce și cum cu economia de piață. Nu de alta, dar moda asta se purta și pe vremea odiosului! (M. T.).

Despre fata de la miezul nopții nu pot spune mare lucru. Nu pot ști cine este, ce boli avea cu ea, sau ce a primit de la amicul meu.

În Vrancea, la Valea Sării

Nu va fi țuică multă vreme

Satul Colacu, comuna Valea Sării, județul Vrancea. În punctul numit Balta Colacului, de lângă riul Putna, pe la sfârșitul lui iulie, 42 (patruzeci și doi) de pruni, încărcate de fructe, au fost uciși, într-o noapte. Nu se știe nici acum a cui a fost drujba care i-a doborât, ce mină păcătoasă și ce suflet otrăvit i-au atacat filhărește. Primarul comunei, dl. Neculai Pintea, a fost consternat. Așa se află și-n ziua de azi.

Poliția împărtășește uimirea primarului, iar vinovatul întârzie să vină singur, să-și asume fapta. Când o va face — fiindcă totul se poate într-o republică pe care președintele ei o consideră țara tuturor posibilităților, nu?! — propun ca poliștii din Valea Sării să fie, urgent, avansați și deco-rați cu câte două prune la ureche.

Joi, 3 septembrie 1992, domnii poliști erau voioși foarte și bucuroși de oaspeți: fuseseră anunțați că vor primi vizita unor șefi ai lor.

Probabil, a început întocmirea dosarelor de decorare. Și tot probabil, oaspeții vor fi trecut pe lângă prunii prăbușiți, fără să se oprească. Deși masacrul lor se vede bine din drum. Dar, cine-i grăbit și vesel...

Ce-ar fi, Domnule General Gamba, dacă acești poliști ar fi puși să sădească alți 42 de pruni? Așa, ca un acot din premiul pentru prinderea făptașului. Cu minuțele lor, să-i sădească.

Poate că, în fața alternativei hirlului, le-ar veni mintea la sediu.

Merită să încercați să obțineți aprobare pentru asemenea cutezanță.

Il rog pe Sfintu' Gheorghe să vă ajute să izbîndiți și să nu vi se dea peste cozoroc, sub pretextul că ați fi și domnia voastră destabilizator.

Cu nesupunere și cu încredere:

DORIN GHERGHINESCU ■

În luna august am avut frumoase realizări

-- dialog cu un administrator de cimitire --

— Domnule Vasile Goța, cum se cheamă munca dumneavoastră?

— Sunt, de doi ani, administratorul cimitirului Sfînta Maria. Avem, ca vecini, cimitirele Armenesc și Catolic cu care trăim în bună vecinătate.

— Cîte înmormintări sînt zilnic?

— În medie 3. În luna august am avut cele mai frumoase realizări, deoarece au murit mulți de infarct. Știți, încasările se socotesc la „realizări”. Dacă e plan, trebuie să te preocupe încasările.

— Cît costă o înmormintare?

— 755 lei. Asta înseamnă sîpat groapa, înhumarea și îngrijirea mormintelor. La noi, clopotul se trage gratis.

— Ca să învingeți concurența?

— N-avem concurență. Cimitirele Sfînta Maria, Radu Negru și Sfîntul Constantin sînt cele mai căutate din

Brăila. Dar sînt pline. Cimitirele noi au realizări mai mari, deoarece au de unde vinde locuri. Noi îi primim numai pe cei care au locuri aici. Sau care au cumpărat un loc de la cineva care l-a vîndut.

— Cît costă un loc de veci?

— Se tranzactează. În acte se scrie „donatie”, iar locul se vinde de la 70 000 lei în sus. La negru, cripta costă peste 100 000 lei. O cruce de marmură costă 55 000 lei. Un sicriu de brad: 7 050. Unul de stejar e scump al-naibii: 20 000.

— Bogăția unora și sărăcia altora se observă mai bine din cimitir?

— Da. 10 la sută din populație a devenit atât de săracă, încît nu are cu ce plăti înmormintarea. Vorbesc atît de cei care se duc, cît și de urmași. Totuși, pînă acum n-a rămas nimeni afară.

— A crescut vanitatea la oameni?

— La cei îmbogățiți peste noapte, da. Toți vor locuri de veci la alea principale.

— Domnule Goța, unde-i cantitate e și prostie. Cu ani în urmă, primarul din Fălticeni mi-a povestit că un artist născut în oraș a venit să solicite un loc de veci „acasă”. Onorat, primarul i-a oferit un loc la alea principală. Artistul însă a cerut unul „cu vedere asupra orașului”. Cimitirul era situat pe un bot de deal.

— Nu e rostul meu să observ cum sînt oamenii. Cu toate acestea nu pot să nu bag de seamă că românul a devenit mult mai religios. Mult, mult mai religios.

— Cînd aveți mai mult de lucru?

— Primăvara și toamna. E un fel de a spune mult, deoarece toate ceremoniile sînt acum foarte modeste. Și preoții se grăbesc parcă să termine.

— Ce se poate spune în plus despre participarea preoților?

ÎN CĂUTAREA C DE BUCURI

- Fetelor le-a intrat frigul în oase ● Toamna nu se numără fe de oraș ● Cum se peștesc rusoaicele ● Jogging pînă îți sar pazele ● Cabaretul latin ridică prețul ● Cine apără carnea v ● Epilog cu năbădăi, în căutarea Cicciolinei ●

În fața hotelului Continental a re-născut o terasă pe care, adolescent fiind, o numeam „la Ilie”. Era aici un ospătar drăguț, țigan de felul lui dar elegant și plin de zîmbet cu clienții care, de fapt, îi erau prieteni din prima clipă. Acum pe terasă sînt două firme care desfac mărfuri de tot felul.

Fetele de la Ilie

De la înghețată pe băț pînă la alune, bere, cola, hot-dog și, neașteptat, Rapsodia lui Enescu interpretată la vioară de o fetiță de 10 ani. Tot aici și-au făcut cuibul peștii și fetele de oraș, cu sau fără voia cuiva. Cicciolina este departe și nu s-a născut una și la noi pentru a apăra clanul prostituatelor. Bătrînii noștri au trăit vremurile „Crucii de piatră” și a bordurilor din buricul tirgului. Acum jumătate de veac în locul hotelului Palas era un bordel de lux. Pe strada Speranței, aproape de Piața Rosetti, altul. Cîta morală îți trebuie pentru a lupta împotriva bolilor venerice și SIDA? Pericolul plutește în stradă și este adulmecat începînd cu terasa de la Ilie. Aici se strîng noapte de noapte fetele care caută să-și vîndă „marfa”, alături de peștii strînși uneori ciorchine în jurul unei singure fete, cîștigînd de pe urma ei. Cei mai așteptați sînt străinii. „La Ilie” prețurile oscilează de la client la client. Unii sînt făcuți „zdrone”, în jargon de bulevard, alții sînt lăsați să plece, neconvenindu-le prețul, marfa, ochii peștelui. Am cunoscut un libanez, un intermediar de vînzări-cumpărări de mașini din Germania către țara sa.

Am fost cîndva pește

L-am dus pe Salaa, așa se numea omul meu, să vadă ce se petrece tirg. I-am arătat „coada calului”, dirile în care se presupune că confrăți de-ai săi au tras în oa în Decembrie '89 și altele. Mi-am seama că el voia o fată. „Girls, gimi tot bătea șeaua. Nu-mi dau s cum poate fi denumit un om care cearcă să găsească o fată pentru om. Poate pescar. „La Ilie”, Sal cîntărit o cadină slabă, fără sinu toși, „nălțuță, fără prea mult vino. Nu i-a plăcut. Peștele ei ar fi să mă retrag ca să-l „facă”, adică ia banii. Un individ care în numărul mașinii n-avea nimic n mun cu tipul bucureșteanului s și uite așa a început drumul meu lumea peștilor și a pescarilor.

Ape tulburi în față la Nego

Barul de la hotelul Negoiu e fr de lume. Unii sînt cu domniș de companie, alții vin după ce tîgat la poker, babaroase ori cealaltă vin pur și simplu. În ace ceput de toamnă, fetelor le-a frigul în oase. Stau la căldură și teaptă. Un băiat vesel, într-o ja roșie, se apropie de mine și-mi că sînt „manuș” (polișt). M-a el în urmă cu vreo două zile stîr vorbă în termeni cordiali cu un „ăia”. Cu chiu cu vai l-am li Lină noi a tras un taxi. Din t

VIAȚA DE DINCOLO DE MOARTE

— Luptă să ia cimitirele din administrația domeniului public, să le aibă pe lângă biserici. Odinioară așa era.

— Ca să sporească credința?

— Nu. Pentru bani.

— Deci, a fi proprietarul sau, mă rog, întreprinzătorul unui cimitir e o afacere?

— Trebuie să fie. Pentru noi, precis nu e. Dispunem de foarte puțini bani. Salariile celor șase angajați — cinci gromari și o casieră — sînt modeste, iar taxele pe care oamenii le plătesc anual pentru îngrijirea locului continuă să fie neînsemnate: de la 12,50 lei au crescut la 40 lei. Chiar și așa sînt plătite greu. Ar trebui să avem lumină, noaptea. Știți că a fost problema aceea cu economiile. La cimitire s-au scos toate becurile. Ar trebui făcută o instalație care să pună în evidență aleile principale măcar. În definitiv, un cimitir e un parc pentru reculegere, un spațiu frumos, care aduce tihnă în suflete și iertare, dacă e bine îngrijit, dacă e respectat de toată lumea. Numai un cimitir uitat de lume e cu adevărat trist. Nu spun că e nevoie de lux, dar grija pentru cimitire indică gradul de civilizație.

— Ce-ar mai fi de spus?

— Mai treceți pe la noi.

TUDOR OCTAVIAN ■

LA MORGĂ E MARE VIERMUIALĂ

MOTO: „De căldură-n oraș, / I cet, cadavrele se descompun.”

(G. Bacovi)

Cadavrul nr. 1591

„Ofer loc de veci, contra unui apartament 4 camere, plus 200 dola SUA.” Anunț apărut în ziarul „Bucsa”. Făcînd rapid o socoteală aproximativă, rezultă că omul cere pe ace mormînt incredibila sumă de 5 milioane lei. Este un caz exagerat, dar nu cu mult față de tarifele obișnuite per

CICCIOLINEI

coborât o „gorilă”. Apoi o cadină blondă. Carne rusească. Bine înțolită, cum zic neoașii branșei. Lui Salaa nu i-a plăcut numărul mare de pești din jurul ei. Am plecat mai departe și am lăsat apele tulburi, mirosind a jăpcă, în față la Negoiu.

Duminică seara, fetele merg la Vox Maris cu amanții lor. Habibi aruncă micuțelor florărese bani, amuzindu-se. Discoteca Boulevard e goală. Cea din Pasajul Victoria, Mozaic, e ticsită de puști. Unde să găsești o fată pe placul lui Salaa? Monte Carlo a înghețat. Cismigiuul a închis. Noaptea se duce. Ne întorcem la Ilie. Rusoaica e acolo cu „fisch-ul” ei. N-a plasat-o încă.

Cind cauți nu găsești și cind găsești nu ai cu ce

Alergătura îmi bagă și mie frigul în oase. E trecut de miezul nopții. Salaa a mai fost prin țară și cunoaște mersul. Este zgircit. Ne oprim la Cabaretul Latin. O trupă de balerine rusoaice îl fac să-i suridă mustața. Barmănele ne spune că nu sînt pentru plasat. Veni o fată specializată în așa ceva. Vine la masă o arătare frumos mirositoare. Cere 70 de dolari. Mult! Pleacă fără nici o părere de rău. Prețul nu este discutabil. 28 000 de lei este o sumă frumoasă. Va găsi ea un fraier. Omul meu a înțeles de fapt că îl folosește pentru a putea intra într-o lume care nu este prea cunoscută. Îi suride ideea. Nu mai este stresat de faptul că am luat Bucureștii la braț pentru a le descoperi una din fețele lor nevăzute. Meseria asta e brătară valută. Necontrolată medical datorită faptului că Parlamentul nu s-a gândit decît la a alege. Legea mai condamnă încă prostituția dar nu pe cea electorală. Pericolul de a trece pe lângă bolile venerice la tot pasul a crescut. Revin cu gîndul la ieșirea din Cismigiu, cea de lângă liceul Lazăr. Micuța vioristă, înfîlîntă mai devreme „la Ilie”, își conduce tatăl beat, spre casă. Porumbescu și Enescu în slujba bețivului care exploatează un copil de 10 ani, elev la liceul de muzică. Va fi

copilul muzician sau „lăutar”? Strada e pustie ca o statuie.

Dragoste cu năbădăi

În căutarea **CICCIOLINEI**, lingă Cismigiu-restaurant, o blondă ne-a dat bună seara, a cerut o țigară, a zîmbit și l-a luat de braț pe Salaa. Au plecat împreună către un cuibușor de nebunii. A doua zi libanezul a fost dezamăgit. Necunoscuta n-a putut fi rezolvată pe îndelete deoarece în urma primului contact a dat o lovitură de teatru cu „periodul” său. Despre fata de la miezul nopții nu pot spune mare lucru. Nu pot ști cine este, ce boli avea cu ea sau ce a primit de la amicul meu care m-a ajutat să trec pragul unei lumi despre care nu s-a scris mare lucru.

Impresii pentru o cruce de piatră

● Un bordel autorizat ar fi mai indicat decît o mare de necunoscute și neverificate care sperie buricul țirguului și dau de lucru medicilor. ● Prostituația trebuie să existe sub cadru legal și sanitar. ● Ar putea să aibă și ele un sindicat, nu? ● Dă-le dracului de curve! ● Dacă l-aș prinde pe bărbatul meu ieșind dintr-un bordel, i-aș tăia instrumentul. ● Să facă maică ce vor, că eu n-am avut parte de așa ceva timp de 45 de ani. ● Dacă n-au unde să muncească, ce să le faci? ● Umplu țara de scuclament țirfele astea de rusoaice. De-ale noastre ce să mai spun... ● E bine, talcă, să știe și tine-retul ce e aia. ● E bine că nu se mai timpesc bieții băieți făcînd cu mina. ● Este un revers al educației comuniste. Este reversul educației sanitare, pe care n-am primit-o pînă acum. ● Interlocutorii mei au vrut să rămînă anonimi. ● Cititorul să citească așa cum vrea aceste rînduri. Oricum ele sînt, poate, un semnal de alarmă ce ar trebui să fie auzit de cei care votează legile.

VALENTIN LEAHU ■

MARTOR OCULAR

Cioabă și-a făcut damblaua

Mărti, 8 septembrie 1992, dl Ion Cioabă s-a încoronat rege al romilor, la Mănăstirea Bistrița, din județul Vâlcea. Erau de față cîteva mii de supuși, în strai de sărbătoare. Element omniprezent: aurul. În dinți, în salbe, în ghiuluri.

După **Te Deum**, un reprezentant al Partidului Alianța Romilor a depus pe creștetul barosanului o coroană din aur, în greutate de 2 kg, bătută în pietre prețioase. În timpul ceremoniei religioase, suita a sporovăit în voie, iar puradeii se băteau în cap cu pungi de pufuleți.

Iată, cu fidelitate, un fragment din discursul încoronatului: **Ca regele romilor, nu avem nimic cu constituția României. Adică, avem cu constituția, că trebuie să ne adaptăm legilor statului. Îmi iau angajamentul pentru romii noștri: voi merge în fericire și în binele lor și-n a mea personal, ea să pot să-i ajut pe toți romii. Ne ocupăm și de toate problemele dumneavoastră: unii care se ocupă cu pămîntul; alții care se ocupă cu lezaurul; alții care se ocupă cu sălbile, cu bijuteriile dumneavoastră; alții care se ocupă cu munca. Toți romii sînt de-ai noștri.** Supușii au izbucnit în urale: «Trăiască Regele!», «Bafto Delo-Del!», și chiar «Trăiască lupta pentru pace!».

Orchestra prezentă pe islazul comunal a anunțat: «Acuma, toți romii trebuie să se bucure și să petreacă!».

Bucuria a fost umbrită de doi romi, dintr-un partid advers. Cearta s-a încheiat fără bătaie.

Dl Cioabă este bulibășă de la vîrsta de 16 ani. „Familia regală” de pe islaz are 5 prințese. Succesorul la tron este prințul Florin Cioabă, supranumit Cucu.

RAREȘ FLOREA ■

Agresiune în centrul Bucureștilor

Atac cu gaze lacrimogene la firma Wazir

În noaptea de 6 spre 7 septembrie, pe intrarea Brezoianu, aproape de Hotel Carpați, au avut loc incidente care se aseamănă cu cele văzute în filmele americane de casă. La miezul nopții o bandă de sirieni au coborît dintr-un Mercedes de culoarea muștarului, cu număr de înmatriculare B 01439. Băieții, șapte la număr, au intrat în sediul firmei Wazir, aparținînd unui confrate de-al lor. În sediul firmei erau trei cetățeni străini, tot din Siria. Trebuiau spălate rufele murdare ale unei afaceri din care cei cu Mercedesul au pierdut. Agresorii, dotați cu bîte și gaze lacrimogene, au forțat intrarea în apartamentul de la parterul imobilului cu nr. 1, au pătruns în sediul firmei Wazir și s-a încins o bătaie în care cei agresati n-au avut drept la replică. Poliția a ajuns în clipa în care bătașii își luaseră zborul. A găsit un ochi bine umflat, lovituri pe sub centură, lacrimi în ochii celor care au fost supuși contactului cu gazele din spray-ul lacrimogen, geamul de la ușa sufrageriei făcut țîndări, rama de la ușa intrării scoasă din cuie, sînge din obrazul unui sirian prelins pe covor. Cei trei erau oaspeții patronului de la Wazir. Acesta era plecat la Cluj după afaceri. Vecinii nu au anunțat poliția la timp. O bătrînică, locatară la mezanin, a fost amenințată cu pumnii dacă nu închide geamul. Cei de la etajele superioare, deși erau pe balcoane, nu au văzut nimic și nu au auzit răcnete de tembelilor din stradă. Cazul este în cercetare la poliție.

VALENTIN LEAHU ■

asă ceva. Iar așa ceva se găsește ce în ce mai rar. Un sicriu mort costă 18 mii lei. Cine nu are toți și bani pentru o înmormîntare stînească, alege soluția incinerării, mnezcu înțelege și iartă!

O incinerare costă cam 22 de mii. e nu are nici măcar acești bani, de cei, abandonează mortul, lăsîndu-l vreme „la rece”, pe mină celor e lucrează la Institutul Medico-Le „Mina Minovici”. Un gest oribil, la noi în țară asemenea tragice uri se petrec din ce în ce mai frec- it. Alți indivizi, chiar dacă au bani le înmormîntare, refuză, pur și sim-, să-și ridice mortul de aici. De ind un pui de țigan a abandonat lavru tatălui său, pe motiv că el, tă-su, a fost „prea al dracu”. Mor- a rămas aici vreo săptămînă, după e l-a îngropat primăria.

Apoi, la același institut, sînt „depo- ați” într-o săptămînă cam trei pschelari”, adică cei care nu au pe neni și nici casă. Sînt aduși aici truu autopsie. Provenind dintr-o menea sălbatică lume nu este ex- să posibilitatea crimei. Iar la IML mai acest lucru trebuie aflat: cauza esului.

Cadavrul nr. 1591 (pentru autops- i asistenți răposaiți nu au nume) Că adus de la Spitalul de Urgență, murit prin intoxicare cu substanțe ano-fosforice. Timp de o lună nu a uit nimeni să și-l „revendice”. Poli- nu a dat de urmă nici unei rude. fost înmormîntat de către primărie, fondurile ei (14 mii costă o ase- nea operațiune), la Străulești, într-o apă comună, făcută cu escavatorul. Acum o lună, undeva în Balta Albă, bătrîn a murit de infarct miocar-

dic. N-a aflat nimeni de acest lucru timp de o săptămînă. În cele din urmă, scara blocului s-a „poluat” și vecinii au intrat în panică, iar cadavrul a fost adus la IML. Făcuse viermi, mulți viermi, iar cei de aici au fost siliți să-l „lucreze” în aceste condiții. Toate acestea sînt numai cîteva „mostre” dintr-o lume ce-mi amintește de macabrele povești ale lui Poe.

„Pînă la urmă o să rămînă toți morții la noi”

La ora actuală, în IML sînt „cazate” 26 de cadavre, dintre care cinci sînt ale unor străini. Doi sînt acei vestiți chinezi găsiți ciopîrțiți prin geaman-

Am aflat că la Morgă se bea puternic. Nici nu s-ar putea altfel, la asemenea condiții. Nea Paul, fost autopsier, a murit de ciroză. Din cauza alcoolului. A fost clientul propriilor colegi.

tanie, doi arabi încă „neridicați” și indianul terorist care a încercat să-l asasineze pe ambasadorul Indiei la București. (Pe acesta din urmă greu de crezut că va veni cineva să-l recunoască. Pînă la urmă va trebui îngropat aici, pe pămînt creștin.) Salariu acestui institut lucrează, după cum am arătat, în condiții nu tocmai igienice. Primesc doar vreo trei halate la trei ani, mănuși doar dacă se „ono-rează” comanda. Cei mai mulți păstrează mănușile numai pentru cazuri mai delicate, precum cel din fotogra-

fie. Toate acestea se petrec în ciuda eforturilor domnului director, profesor Vladimir Belis, care de la revoluție încearcă a făcut tot ce a putut pentru a îmbunătăți condițiile. A reușit să cumpere două aparate frigorifice din Italia (peste un milion buca- ta), camere video pentru asistarea, de către studenți, la autopsii. A mărit salariaților sporul de toxicitate la 50 la sută din retribuția lunară. Neajun-surile sînt însă cauzate de alți factori, cum ar fi, de pildă, legislația anacronică ce datează din 1966. În acest sens, în aprilie a.c., a fost întocmit un nou proiect al legii cu privire la organizarea instituțiilor medico-legale. În această lege, printre altele, se pre- vede ca 40% la sută din taxele primite

are o experiență bogată în domeniu. Pune fără nici o ezitare mina pe cadavre, îmi arată corpul strivit al unei femei călcate de tren, îmi face „cunoștință” cu răposaii, îmi povestește cum au ajuns aici. Are halatul pătat cu sînge și pe alocuri găurit. La despărțire ezită să dea mina cu mine, e un gest reflex, pe care l-a căpătat de-a lungul anilor. Știe el ce știe!

CĂTĂLIN APOSTOL ■

Un cadavru adus la Morgă descompus. După cum vedeți, pe fața lui mișună sute de viermi

POȘTA REDACTIEI

Comunicăm următorilor cititori care s-au adresat revistei noastre că am expediat scrisorile pe care ni le-au trimis diverselor instituții spre competență rezolvare și, pe măsură ce vom primi răspunsurile, le vom publica în cadrul acestei rubrici.

DUMITRACHE GHEORGHE — Pitești, str. Ghe. Doja, bl. CFR, et. I, ap. 8, jud. Argeș; **GHEORGHE CĂRLAN** — Adj. str. Mihai Eminescu, nr. 30; Notariatul de Stat.

VICTOR GH. DUȚĂ — com. Copăceni, jud. Vâlcea; Ministerul Agriculturii.

CONSTANȚA GEORGESCU — București, Aleea Ilieșilor nr. 12, bl. M 30, ap. 2; Ministerul Agriculturii.

PETRE MILAC — sat Calomfirești, jud. Teleorman; Secretariatul de Stat pentru Handicapați.

ELENA GRECESCU ■

O NEDREPTATE
STRIGĂTOARE
LA CER

Printre ultimele măsuri luate de Guvernul României pentru protecția socială a pensionarilor în fața valului de creștere a prețurilor la toate produsele și în special la cele de strictă necesitate, se numără și mărirea pensiilor de stat. Mai precis cu 1 la mie a.c. a adăugat un procent de 25% la pensiile cu vechime integrală și limită de vîră, și numai 10% pentru restul, destul de numeros, unde intră și pensionarii de boală. Dacă facem abstracție de faptul că în general toate pensiile de rînd indiferent de vechime, sînt rîzibile în raport cu creșterea necontrolată a prețurilor, de la îmbrăcăminte pînă la alimente, nivelul discriminatoriu de acordare a celor două procente diferite la cele două categorii de pensionari, devine de-a dreptul o bătaie de joc adusă celor mai năpăstuiți dintre ei, și anume pensionarii fără vechime integrală în general, și în special cei ieșiți pe caz de boală. Și iată de ce, dacă domnii noștri guvernanți n-au reușit sau n-au vrut s-o vadă: pensiile odată stabilite după criteriile unei legi, să zicem 3/1977, sînt deja diferențiale o dată, după criterii clar stabilite în raport cu beneficiarul ei. Plecînd de aici, înseamnă că aplicînd din nou un procent diferențial de 25% pentru unii, și numai 10% pentru ceilalți, se adîncește și mai mult prăpastia dintre cele două categorii și în acest caz mult trimbițata protecție socială devine mai mult decît derizorie pentru pensionarii miluiți cu 10%, și care la ora actuală, cu toate îndărarile și măririle aplicate au o pensie variînd între 4.000 și 9.000 lei, asta cînd un kg. de salam costă o mie de lei. Concret, în acest mod, pensiile

Vreți să deveniți ziarist
la Flacăra?

Nimic mai simplu. Culegeți date și informații din realitatea înconjurătoare, din viața de toate zilele și redactați-le într-un stil alert, atractiv. Genurile publicistice sînt cele cunoscute: știri, reportaj, anchetă, interviu, foli-ton, fapt comentat, note culturale, sportive, relatări din viața științifică, fotografii. Aria de investigație nu cunoaște limite, dar preferințele noastre se îndreaptă spre problemele sociale și politice. Rubricile permanente din „Flacăra” oferă un excelent ghid orientativ. Relatările trebuie să fie rigurose exacte, semnatarul suportînd singur consecințele unor informații eronate sau părtinitoare.

Paginile publicațiilor „Flacăra” vă stau la dispoziție. Expediați plicurile pe adresa redacției și nu uitați să atașați o fișă personală (cu date biografice și profesionale) și să indicați domiciliul și numărul de telefon.

Vă așteptăm

Articolele vor fi remunerate la acceptare, sau cel mult într-o săptămînă de la publicarea lor.

Consiliul de conducere al publicațiilor „Flacăra”

lor au fost micșorate arbitrar încă o dată. Or, lucrul acesta nu e legal, și poate fi interpretat ca un furt abuziv din drepturile lor. Ca să nu vină împotriva Legii și a decenței, toți pensionarii cu o pensie sub salariul minim pe economie, trebuie să primească același procent din protecția socială, fiindcă toți înfruntă urmările aceleiași crize materiale prelungite la infinit. Și acest aspect ar fi numai o fată a problemei. Că-laltă ar fi că pensionarul de boală, prin însăși definiția lui, are nevoie mai mult decît ceilalți de medicamente. Aproape tot timpul, iar medicamentele se știu cît costă, dacă un biet flacon de ampicilină a ajuns 700 lei, și unui bolnav cronic îi trebuie o singură dată 4 flacoane.

Așa-zisele facilități acordate pensionarilor pentru medicamente, s-a văzut că e mai mult o vorbă goală, fiindcă nu se respectă din motivele știute de toți. Nu aceasta e o rezolvare. Întreg sistemul de protecție al pensionarilor trebuie regîndit, cei de boală să primească din urmă diferența procentului de pînă la 25% ce li se cuvine de drept, așa fel ca viitoarele șocuri ale acestei ciudate tranziții, să nu facă din ei niște victime. În numele pensionarilor: Dinu Maria, Prundaru Gh. Prundaru Maria și Elisabeta, Popa Gh. Iordache Gh., Papazian Pavel, Mihăilescu Victoria din Lăculețe, Pucioasa și Brănești-D-vița

GEORGE GIL POPESCU
Lăculețe-Dimbovița

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Domnule prim-ministru Theodor Stolojan,

Subsemnatul ing. Ciceroni Merticanu, domiciliat în București, sector 3, Bd. Nicolae Grigorescu, nr. 31, bloc N-1, ap. 222, vă adresez următorul

MEMORIU

De 18 ani dau semnale disperate că „PĂDURILE ȚĂRII SÎNT DISTRUSE CHIAR DE CATRE SILVICULTORI și nimeni nu-i oprește!” Acesta a fost și conținutul pancartei cu care am demonstrat în Piața Victoriei la 14 septembrie 1990, eveniment de la care revista Flacăra a publicat o fotografie și textul adecvat.

M-am adresat de-atunci încoace către o serie de instituții: Poliția economică, Procuratura Generală, Justiției etc. Dar totul a fost zădărnicit de corupția exercitată de Ministerul Mediului și Regia Autonomă „Romsilva” care săvîrșește, în fapt, distrugerea pădurilor.

Sînt complet blocat. Nimeni nu vrea să ia în seamă semnalele pe care le trag în deplină cunoștință de cauză. Această situație m-a obligat să intervin din nou la Guvernul României prin memoriul înregistrat cu nr. 16/3636 din 08. 06. '92, iar în 10. 06. '92 am reînceput demonstrația de protest. Faptul

acesta i-a infuriat pe funcționarii Biroului de relații cu publicul al Guvernului și în mod special pe domnul Mihai Gheruș. Acesta, prin atitudinea sa, tipică activistului de PCR, m-a amenințat că nu voi trece de el niciodată pentru că nu știu ce vreau și nici ce să cer.

Domnule prim-ministru, pădurile țării (de la naționalizare, 1948) s-au distrus și se distrug prin PROASTA APLICARE A TRATAMENTELOR care GENEREAZĂ COMPROMITEREA SISTEMATICĂ A REÎMPĂDURI-RIILOR. Pe țară se cheltuiesc sume enorme, dar versanții rămîn despăduriți.

Acum, din 1982—1987, sub masca modernismului, distrugerea are caracter generalizat și accelerat prin aplicarea TRATAMENTELOR CU ȚĂIERI GRĂDINĂRITE. În condițiile actuale, aceste tratamente, prin degradarea treptată, conduc la distrugerea totală a pădurilor în viitoarele 3—4 decenii. Scopul aplicării tăierilor grădinarite este disponibilizarea producției pepinierelor existente și a fondurilor bănești anuale cu scopul de a se cirpi, prin replantare, cîteva din sutele de mii de hectare ce stau despădurite de zeci de ani.”

ing. Ciceroni Merticanu

CURIER JURIDIC

GHEORGHE CĂRLAN, str. Mihai Eminescu nr. 30, Adj. jud. Vrancea:

Pentru a putea să vindă, mama dv. ar fi trebuit să dețină actele de proprietate (în speță, certificatul de moștenitor) ale casei și ale celor 250 mp. teren din jurul acesteia.

De asemenea, era necesară încheierea unui act de vânzare-cumpărare la notariat.

Intrucît nu s-au respectat aceste condiții legale, înseamnă că vânzarea nu a avut loc, dreptul de proprietate rămînînd tot al mamei dv.

Această situație de drept este confirmată chiar de mama dv., care mai tîrziu, printr-un testament, a dispus de bunurile în cauză, recunoscînd astfel implicit, că nu sînt înstrăinate, ci sînt în proprietatea sa.

Așa stînd lucrurile, mama dv. ar fi trebuit să revină asupra chitanței cu privire la vânzare și să restituie prețul acesteia.

Dînsa este îndreptățită însă ea, în actualele condiții, să dea o procură de administrare a bunurilor, chiar persoanei interesate inițial în cumpărarea acestora.

Ca atare, mama dv. este proprietara averii în discuție, pe care, urmare testamentului, o va lăsa moștenire, nepoatei sale, avere pe care, în prezent, potrivit procurii, i-o administrează altcineva.

Testamentul se referă la întreaga avere pe care mama dv. o va deține la data decesului său, inclusiv terenul ce-l va dobîndi în temeiul Legii fondului funciar.

Dacă sînteți singurul solicitant din familie al terenului agricol, atunci dv. veți primi titlul de proprietate al acestuia.

CORNELIU OLTEANU ■

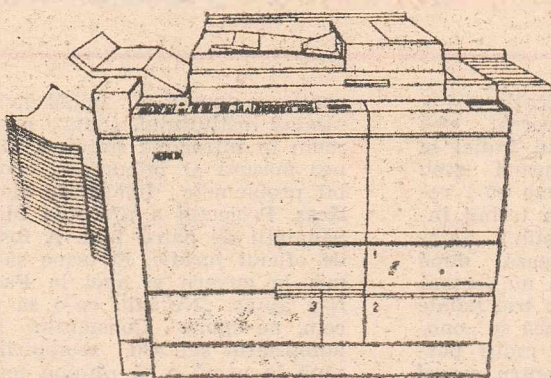
RANK XEROX

RANK XEROX Romania: Bucuresti 70749, Str. G-ral Berthelot 27, Tel.: 12.00.53, Fax: 12.00.54

LIBERTATEA DE A-L ALEGE PE CEL MAI BUN

Copiator

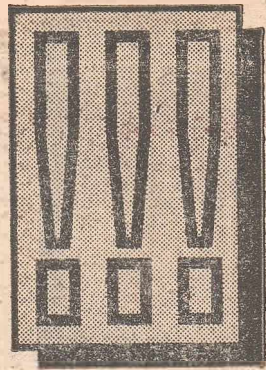
Xerox 1065

1065

THE CLASS
AND QUALITY
OF RANK XEROX

Cum a ajuns Moș Toader să ceară o mână de ajutor la Flacăra

„Bandiții m-au mincat pe mine !”

Toader Tânjală, din Colacu — comuna Valea Sării, județul Vrancea — are 88 de ani. Bărbat falnic, până nu de mult, azi e prăbușit în ne-cazuri și în boală. Se reface greu, după un accident vascular de anul trecut. Era în proces, ca să-și redobândească moara, luată cu anasina în 1954. Luată de autoritățile ce îl determinaseră să n-o mai folosească, doar ca să poartă scâpa de dările insuportabile cu care îl încovoiau.

În 1990, când s-a anunțat să se prezinte toți cei ce au suferit de pe urma dictaturii, a plecat și el la București. Cu actul de cumpărare a morii. Cu înștiințarea că i-au luat-o „pretenții” care i-au legat mâinile cu sirmă ghimpată și l-au schingiuit, fiindcă nu-i ajută să-l prindă pe un om din sat fugit în munți în rezistența armată din calea colhozului.

Treceau lunile și nu primea răspuns. Alte drumuri în București nu i-au slujit la nimic. A aflat că se vind morile. A citit că legiuirea emanațiilor dă prioritate foștilor proprietari. A hotărât să cumpere moara a doua oară, de la IJGCL Vrancea, dar cei

de la județ copiau tăcerea Bucureștiului.

Între timp, morarul începuse să care moara, piesă cu piesă, acasă la el. Bătrînul a pus incuitori pe ușă. Morarul, cu cîțiva polițiști, l-au obligat să descuie. A urmat surpriza de la IJGCL: îi vor da moara „doar prin judecată”. În iunie 1990, începe procesul. Dar, la 14 august 1990, morarul cumpără moara (toate utilajele și întreg inventarul mobil) de la IJGCL, cu 53 789 de lei.

Seninul iluzoriu în care crezuse nu mai exista. În norii prăvăliți peste el a fulgerat năpraznic. În clipa următoare, Moș Toader era paralizat. Medicamente scumpe l-au readus la grai. Cuvintele se leagă rar. Îi este greu să-și povestească viața. Ce află de la el este parcă un compendiu cutremurător: „Bandiții aștia m-au mincat pe mine !”

Năpăstuiți, în continuare

Într-o manieră, cu desăvîrșire originală, instanța de recurs reține, dar și ignoră că recurenții au făcut dovada, prin acte și martori, că atît moara cît și terenul au fost preluate abuziv.

În decizia tribunalului vrincean scrie: Cum aceste reparații se vor face pe baza

unei legi speciale ce va fi elaborată, în mod corect instanța de fond a respins acțiunea... Obligă recurenții la 5 000 lei cheltuieli de judecată către Societatea Comercială PRESTCOM S.A. Focșani. DEFINITIVA. 9 aprilie 1992.

Cum te numești, cînd vinzi ce n-ai ?

Privitor la teren, tribunalul mai precizează că trebuie urmată „calea acțiunii în reconstituire, potrivit Legii nr. 18/1991”. La primărie, însă, bătrînului i se spune că el nu se încadrează în această lege, fiindcă n-a fost colectivist. Nouă, dl primar Neculai Pintea ne-a spus: Primăria nu are nici un document că acest pămînt i s-ar fi luat lui Toader Tânjală vreodată.

La S.C. PRESTCOM S.A. Focșani, cu capital integral de stat (director dl Laurențiu Veber), dl Ioan Ghiu, șef de birou, vrea să se exprime clar și e cît pe aci să izbutească: „Terenul urmează să obținem noi sau altcineva că n-are nimeni act pe el”. Cu toate acestea, însă, PRESTCOM a și publicat că, la 5 octombrie, scoate la licitație, între altele, și clădirea morii lui Moș Toader.

Dle Laurențiu Veber, cu declaratul dumneavoastră spirit de dreptate și, mai ales, cunoscînd adevărul, n-ar fi corect să renunțați la această licitație? Ați putea chiar să-l ajutați pe dl prefect să afle realitatea și să-l repună pe

bătrîn în drepturi, măcar a supra pămîntului. Este al lui. I s-a mai furat o dată. Ca și moara. Cum se numește acela ce vinde un bun care nu-i aparține?

DORIN GHERGHINESCU ■

Istoria ipocriziei

Gheorghe Adochiței, văcarul de protocol

Între primele simboluri vii ale mîntuirii neamului prin comunism s-au numărat și așa-zișii „eroi ai muncii socialiste”. Aceștia, strungari, nituitori, mineri, țesătoare, unii cu adevărat vrednici și la locul lor, aveau să fie transformați peste noapte în simple piese de protocol, dar în veritabile capete de afiș ale propagandei bolșevice. Am cunoscut mai mulți, dar amintirile mi-au rămas legate de un oarecare Gheorghe Adochiței, văcar în comuna Coțușca, județul Botoșani, unul din cele mai jalnice personaje ale acestui scenariu grotesc și fătarnic.

Îl am și acum în fața ochilor: scund, îndesat, cu priviri timpe, vorbind graiul simplu al celui mai simplu țăran, modest, umil, dar mai ales speriat de brusca sa celebritate. Primitiv și analfabet, cu o viață petrecută pînă atunci între muște și bălegar, văcarul din Coțușca era ultimul om ce și-ar fi dorit statutul de erou. O dată pe lună, sau chiar mai des, Gheorghe Adochiței se pomenea în bătaura casei cu un grup de tovarăși sosiți de la regiune. Aceștia îl puneau să se spele, să se bărbierească și, după ce-i legau cravata la gît, îl duceau cu ei în orașe despre care auzea atunci pentru prima oară. Alteori, drumurile erau lungi și-l făceau să ajungă peste țări și mări. Aici participa, alurit, la niște șezători uriașe, își auzea propriul nume rostit la megafoane, se lăsa purtat la sindrofii, bătea din palme, striga ce era îndemnat să strige, se ținea de turma zgomoasă, ascultînd orbește de comenzile însoțitorilor săi aspri și categorici. Era epoca repetatelor congrese pentru pace, subvenționate din umbră de comunismul mondial, la care România participa întotdeauna cu o delegație numeroasă. Pe lista științivilor și scriitorilor de operetă, se aflau, alături de un Geo Bogza sau Raluca Ripan, și 2—3 eroi ai muncii socialiste. Musafiri în fabrici și pe ogoare, toți aceștia se lăsau purtați ca niște maimuțe dresate, spectatori și actori în suita masca-radelor transnaționale.

Pe Gheorghe Adochiței l-am întîlnit ultima dată, era prin '54, într-o cameră a hotelului „Ambasador”. Stătea ghemuit, îngîndurat, pe un colț de pat. Urma să plece din nou spre o țară căreia îi uitase numele. Tîm minte că m-a întrebat: „Dumneavoastră, tovarășe, sinteți prieten cu Gheorghiu Dej?” Ce să-i răspund. Am izbucnit în ris, doar omul a continuat: „Rugați-l, vă rog, să nu mă mai poarte prin lume. Sint bătrîn, bolnav și vreau să mă trag la casa mea”.

Nu l-am mai văzut de atunci. Mitul supraomului economiei socialiste a mai durat puțină vreme, eroii lui reîntrînd în anonim. Religia comunismului avea să devină monoteistă, urcînd în altar o singură zeităte. Dar prostia, ridicată la rang de virtute, avea să mai dureze multă vreme.

LIVIU TIMBUS ■

CRIMINALISTUL ȘTEFAN FORTIȘ SE DESTĂINUIE

Nu de mult am primit prin poștă câteva sute de pagini care au aparținut unui criminalist remarcabil, Ștefan Fortiș, decedat de curînd în condiții misterioase, la câteva luni după ce ieșise la pensie și în timp ce se ocupa, pe cont propriu, de o anchetă privind conturile Ceaușescu. În acest manuscris se istorisesc într-un stil alert palpitant, mai multe cazuri din cariera sa. Evident, numele personajelor și al locurilor unde se petrece acțiunea au fost modificate pentru a nu provoca prejudicii eroilor aflați încă în viață și angrenați în păienjenisul faptelor relatate. După o lectură pasionantă, mi s-a părut firească incredințarea acestui jurnal tiparului, pentru ca senzaționalele întîmplări cunoscute și trăite de Fortiș să fie știute de cît mai mulți. GEEORGE ARION ■

Sînt de o săptămînă la mare dar, bineînțeles, nu în concediu. Am un pont grozav și încerc să văd dacă se confirmă. Așa că de dimineață pînă la apusul soarelui urmăresc de pe faleză, așezat la

Dispariția poetului

masa unui mic restaurant, ceea ce se petrece jos, pe plajă. Am înfățișarea unui chefliu scăpat din chingile căminului și dornic să recupereze abstenența de peste an datorată unei neveste cicălitoare. Prin dreptul meu defilează pahare cu votcă și cu vin, halbe cu bere și toți se miră de neobișnuita mea rezistență, fără să știe că pe neobservate le golesc în iarbă crescută din belșug chiar lîngă scaunul meu. Am devenit un obișnuit al localului, patronul mă salută de fiecare dată cînd mă vede cu amicitie și înțelegere deplină și cere să fiu servit impecabil.

Pontul meu se referă la droguri și dacă dau lovitură înseamnă că e rost să se descope, după o îndelungată urmărire, o importantă rețea. De aceea, din cînd în cînd îmi pun binoclu la ochi și scrutez cu atenție trupurile tolane cu nepăsare pe nisipul incins sau bărcile și vapoarele de pe crestele valurilor. Îmi spun să am răbdare, fumez țigară de la țigară și urmăresc efectul în timp al băuturilor alcoolice asupra bălărilor.

De câteva zile mi-au intrat în raza de interes trei persoane — un bărbat, o femeie și un copil — pe care, în mod normal, nu le-aș fi luat în seamă. Dar bărbatul — la șazecei și cinci de ani, știu asta cu precizie din manualele de școală — este un poet cunoscut, într-o anumită vreme chiar în vogă pentru că servea cu docilitate regimul, apoi, căzut în dizgrație fiindcă nu prea își ținea gura, mai ales la un pahar, pentru ca, după înlăturarea dictatorului

să fie într-o ofensivă continuă împotriva noii puteri, socotită o continuatoare trasă la îndigo a celei de dinainte. Rumoarea din jurul lui nu e cu nimic justificată de operă, dar personajul rămîne totuși interesant prin atitudinea sa contestatară de acum. Femeia — de vreo 35 de ani, care-l însoțește — e probabil o prietenă aflată în vacanță cu băiatul și care l-a întîlnit din întîmplare pe poet.

Vin la plajă de două ori pe zi; o dată între 9—13 iar după-amiaza pe la orele 15. Bărbatului îi place să înoate mult, puștiul construiește castele de nisip iar femeia se bronzează cu eficiență expunîndu-și metodic soarelui trupul frumos.

Astăzi însă n-au venit de dimineață. „Or fi plecat acasă”, mi-am spus și mi-am văzut mai departe de treburile mele. Totuși, pe la orele 16 și-au făcut apariția, au fixat cu pietre două cearșafuri pe nisip și au rămas în costume de baie. N-au trecut însă decît zece minute și femeia s-a îmbrăcat și a plecat. Pe plajă, în momentul acela, nu erau prea mulți oameni. Bărbatul și băiatul au făcut câteva mișcări de gimnastică, au alergat puțin și au intrat în apă. S-au hîrjonit, s-au stropit unul pe altul și după aceea copilul a ieșit și s-a înfășurat într-un prosop. Începu să adie vîntul. Soarele însă mai ardea. Mi-am pus binoclu la ochi — nu înainte de a mai goli în iarbă un pahar — și-am început să-l urmăresc pe bărbatul avîntat în larg. Îmi plăcea cum înota. Fără grabă, ca omul pornit la drum lung,

fără să încerce în vreun fel să epateze pentru a face spectacol din ceea ce era propria lui plăcere. Băiatul se uită după el o vreme, își puse prosopul pe cearșaf și se apucă să se joace în nisip. Iar eu am purtat o scurtă discuție cu patronul localului, interesat de unele transferuri din fotbal, apoi mi-am pus din nou binoclu la ochi, am inspectat plaja cu atenție — cei pe care îi urmăream aveau să-mi cadă negreșit în plasă pînă la urmă — și l-am căutat după aceea pe poet printre valuri. L-am desoperit cu greutate, la vreo cincisute metri de tîrm. Nu-l mai văzusem niciodată pînă atunci avîntat în larg atît de departe și părea să nu se sinchisească de distanța la care se afla. Deodată, l-am văzut țîșnind ca un pește uriaș din apă și recăzînd imediat. Apoi, oricîte eforturi am făcut, nu l-am mai zărit. Pe plajă, puștiul își încetase joa-

ca și cerceta neliniștit întînderea de ape. Nu peste mult timp sosi și femeia și amîndoi, cu palma dusă la ochi, căutară în zare. Nu se vedeau decît vapoarele care se îndreptau spre Constanța burdușite de măruri. Băiatul și mama lui se uitară și jur-îm-prejur. Nu mai era nimeni în preajma lor. Doar pescărușii înfulecau lacomi resturile de mîncare rămase pe plajă. Cei doi mai aruncară o privire spre mare. Chipurile lor exprima spaima. Dacă aș fi putut să-mi părăsesc postul de observație, m-aș fi dus la ei și le-aș fi spus să plece acasă, deoarece orice așteptare era zadarnică. Doar văzusem limpede, atunci cînd trupul poetului țîșnise din apă, cum două brațe s-au repezit să-l înșface și să-l tragă înapoi. Două brațe ale cuiva îmbrăcat într-un costum de scafandru autonom care aveau să-l poarte pentru totdeauna în adîncuri.

Din Austria ni se propune invenția secolului:

APĂ VITALIZATĂ cu aură energetică

Prin conductele noastre curge apă moartă. Omul a ucis-o dar tot el o poate învia. Descoperirea aparține unui inginer tirolez. El doarește să colaboreze cu specialiștii români.

există o dramatică competiție pentru degradarea și risipirea ei.

Apa este o creație a naturii, dar, paradoxal, a fost foarte puțin cercetată până acum. Un expert tirolez, domnul Johana Grander, a izbutit să retransfere apei energiile vitale pierdute. Tratatamentul său face ca apa din conducte să fie adusă la vibrație corespunzătoare energiilor luminoase foarte înalte.

— Ce se întâmplă cu apa noastră cea de toate zilele pe care o obținem când deschim

Abrudan din Timișoara, la care a aderat Ion Mânzatu, unul din actualii candidați la președinția României.

— Îmi pare rău, dar n-am auzit de această invenție.

(În acest moment al discuției ni se aduc pe o tavă patru pahare cu oranjadă și patru cești cu cafea. Invitatul nostru își țearnă licoarea prin orificiul unui dispozitiv și introduce în cafea un bețigaș de metal. Cere-m explicații).

— Oranjada a fost, astfel, reinvestită cu însușirile naturale pierdute prin transport, ambalare și diferite influen-

ței la un preț accesibil. Interlocutorii mei de până acum s-au arătat interesați. Am fost însoțit în această misiune de colaboratorii mei, din România, domnii prof. univ. Alexandru Măruță și ing. Alexandru Pap.

— Ce înseamnă pentru traiul zilnic apa vitalizată?

— Revenirea la mama natură. Cei care beau asemenea apă au alt tonus. Eu nu mă despart de sticla de apă-mei în călătorii. De când o consum, mă simt complet alt om. Cunoșc o doamnă care a scăpat de o neurodermită gra-

„Nu vreau să fac reclamă, dar invenția m-a fascinat. Sînt sigur că va cucerii întreaga planetă”.

dem robinetul?

— Ceea ce folosim noi pentru băut, gătit, spălat este o apă bolnavă, degradată. Când apa iese dintr-un izvor, ea conține informațiile și energiile utile faunei și florei. În concepția holografică a universului, toate părțile se intercondiționează. Noi primim de la rețea o apă degradată de presiunea în conducte, de mulțimea informațiilor perturbatoare sosite din instalațiile electrice, televiziune, sateliți, radar, la care se adaugă chimicalele introduse pentru tratarea apei.

— Ce deosebire este între apa de izvor și cea energizată de domnul Grander?

— Vitalizarea se face prin transmiterea oscilațiilor luminoase, înalte, sensibile și naturale, către apa bolnavă. Lichidul își recapătă însușirile inițiale. Dar, în același timp, apa activată este mai rezistentă, se poate conserva, ea este un mediu ostil dezvoltării germenilor patogeni, sau a unor nedorite plante unicelulare.

— În România s-a făcut mult tam-tam cu așa numita „apă vie”, brevet aparținând inventatorilor Lucaci și

te externe. Aparatul conține în interior două cartușe ce execută această operație. Bagheta introdusă în cafea are și ea, în interior, o pungă de apă tratată. Apa din cafea a fost purificată de elementele nedorite. O persoană cu limba sensibilă poate constata imediat acest lucru. De altfel se schimbă în bine și proprietățile organoleptice. Mai mult, decît atît: dacă electrografia o picătură din lichidul activat, vom constata că are aură luminoasă.

— Cît costă un asemenea aparat?

— Mult. Acesta pe care îl vedeți, realizat pentru a fi montat la orice robinet, se vinde cu 400 dolari. Adică, 160 000 lei, deci un preț inaccesibil cumpărătorului român. Există instalații și mai mari, deci și mai scumpe. Misiunea mea în România este de a lua legătura cu întreprinderi și foruri științifice, pentru a vedea în ce măsură unitatea producătoare vieneză (UVO) poate colabora cu acestea, atît la fabricarea unor subansamble în România, cît și la cercetări fundamentale. În felul acesta, produsul ar putea apărea pe piața Româ-

vă. Apoi, cînd a plecat în concediu, n-a mai folosit apă vitalizată și boala a reapărut. E altceva să te speli, să gătești cu asemenea apă. În industrie, agricultură, electricele sînt surprinzătoare. Este un lichid curățit de viciile civilizației tehnice. Pretutindeni ea aduce vitalitate și energie circuitului hidraulic. Cărmizile organismului primesc informațiile și energiile de care au nevoie. În sfîrșit, nu vreau să fac reclamă, nu e rolul meu. Eu sînt ecologist și toată activitatea mea este consacrată apropierei omului de natură. Dar invenția aceasta m-a fascinat și sînt sigur că va cucerii întreaga planetă, cu toate că, în prezent, chiar în Austria, mulți oameni de afaceri, ba chiar și unii specialiști o privesc cu suspiciune. Orice realizare nouă se izbește de zidurile inerției. Dar, peste cîțiva ani, toată lumea va alerga să cumpere brevetul. Cu sume fabuloase. Românii au posibilitatea să fabrice dispozitivul la ei acasă. E o șansă.

— Atunci, domnule Fries, să închinăm un pahar cu apă.

— Prosit!

LIVIU TIMBUS ■

Vienezul dr ALEXANDRU FRIES
este o mai veche cunoștință a cititorilor noștri.
În primăvară a susținut în țara noastră
o suită de conferințe
dedicate metodei proprii de bioenergoterapie.
De data aceasta este emisarul
unei tehnologii revoluționare.

— Ne revedem după șase luni, domnule doctor, dar, de data aceasta, se pare, vom vorbi mai puțin despre metoda de autoenergizare a organismului.

— Exercițiile pe care le-am urmărit atunci și am scris despre ele, au făcut din nou obiectul unor prelegeri, ținute în câteva orașe din România. Dar am venit și pentru a prezenta unor întreprinderi

interesate, ca și unor foruri științifice, o tehnologie de ultimă oră, care sper, se va introduce repede și în România. Este vorba de apă, acest compus al naturii ce condiționează însăși viața pe pămînt. În viitor, apa va deveni tot mai rară și mai scumpă. Se prevăd modificări climatice importante, urmate de ani secetoși. De altfel, și în prezent, în lume, se face un veritabil jaf cu apă,

SĂ NE BUCURĂM SAU NU?

Crește natalitatea în România

O știre îmbucurătoare pentru cadrele medicale este aceea că, după o „explozie” de avorturi în anul 1990, numărul acestora a început să scadă considerabil, înregistrîndu-se o creștere sensibilă a nașterilor și, de asemenea, o creștere a numărului de femei care folosesc mijloace contraceptive pentru evitarea sarcinii. Astfel, în Capitală au fost chiurătate 145 388 de femei în 1990 iar în 1991 doar 124 994. Chiar dacă diferența pare nesemnificativă, un studiu complet ar demonstra că în rîndul populației au păs-

truns informații care au fost și aplicate. Educația sexuală și contraceptivă făcută în spitale și-n instituții (clinici particulare) de către cadrele medicale competente începe să se contureze și să dea roade. Societatea de Educație Sexuală și Contraceptivă (SECS), finanțată de OMS, colaborînd eficient cu medicii din spitale, oferă gratuit consultații și sprijină un program educațional care să scoată femeia de la noi din negura epocii de aur. Lucru care începe, deja, să se vadă. (M.T.)

1991: VICTORII ÎN BĂTĂLIA

Radiologia prin rezonanță magnetică

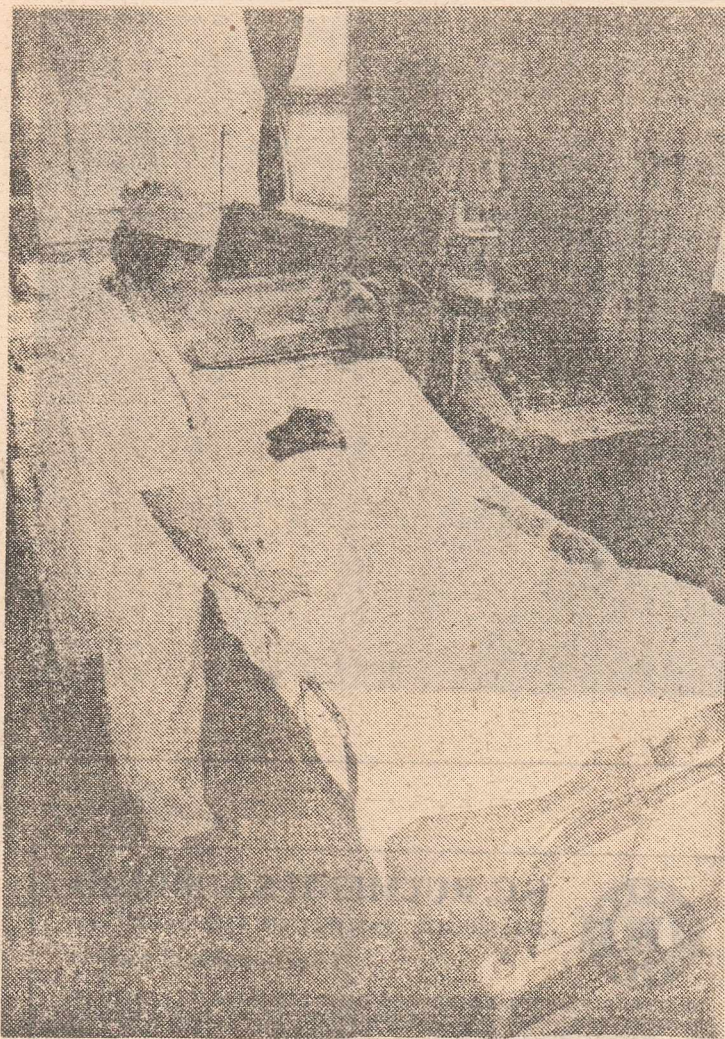
Acest nou aparat, numit pe scurt IRM, permite obținerea unor clișee radiologice de o precizie uluitoare. În cazul creierului și măduvei osoase, imaginile sînt mai limpezi decît cele ale scannerului, stabilind starea creierului, descoperind tumori minuscule ce pot fi operate la timp. Aparatul aduce servicii cardiologiei, oferind imagini în trei dimensiuni, indicînd rîndul cardiac. Se prevede de asemenea fotografierea vaselor de sînge, depășind

prin minuțiozitate angiografia. Tehnica este complet nedureroasă și inofensivă, deoarece aparatul folosește proprietățile magnetice ale materiei, scoase în evidență prin crearea unui cîmp magnetic intens.

Tehnică revoluționară în chirurgia craniană

Prin noul aparat, numit „Unitatea gama”, chirurgul poate extrage tumori sau malformații fără a deschide cutia craniană. Pe capul pacientului se așază o cască din care cele două fascicule radioactive emise sînt con-

centrate asupra leziunii craniene. Intervenția durează cîteva minute, timp în care chirurgul urmărește întreaga operație pe un ecran și poate discuta cu pacientul prin intermediul unui microfon. Noua tehnică permite îndepărtarea leziunilor creierului greu accesibile chirurgiei clasice, fie pentru că respectivele zone critice sînt situate adînc în creier, fie că ele se află în zone ce pot afecta viața bolnavului. Metoda face posibilă și extirparea unor malformații a căror îndepărtare, prin mijloacele cunoscute, poate provoca hemoragii periculoase. Pînă în prezent, de acest nou aparat, au beneficiat peste 3 000 de persoane.

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

Transfuzii cu „regrete eterne”

Sînt oameni care mor pentru că nu e sînge

Începe o nouă zi. Coridoarele Spitalului Municipal din București sînt intens populate. Lifturile de serviciu duc oameni spre sălile de operație. Oamenii în halate albe se perindă pe holuri și pe scări. La etajul 2 al spitalului se află secția de anestezie reanimare. Ne întîmpină dl. dr. Iulian Hainăroșie, niște pereți colțiți și femeia de serviciu lăsînd urme de apă pe cimentul mirosînd a medicamente. În sală doi pacienți în stare gravă. Unul are ciroză lichidă, celălalt o hemoragie internă. Amîndoi se zvîrcolesc pe cearcafurile de spital. Sînt foarte tineri și, iată, nu mai au nevoie de nimic. Sau aproape nimic. Ciroticului i se face o transfuzie. Sîngele nu ajunge pentru că cererea secției este mult prea mare decît oferta. Din 11 flacoane, cit s-a cerut pentru această zi, Centrul de Hematologie a trimis doar patru. Patru flacoane pe care nu știi cui să i le dai. Dar Centrul de Hematologie nu poate trimite mai mult pentru că nu sînt donatori. De ce?

După 1989 numărul donatorilor de sînge a scăzut vertiginos. În contextul social creat era firesc să se întîmple acest lucru chiar și-n Re-

țeaua de Transfuzii. După ce s-a produs o adevărată explozie a conștiinței, după ce oamenii au arătat unii față de alții sentimente rar înțil-

nite, brusc s-a produs o ruptură de proporții care s-a accentuat cu fiecare zi. Așa încît „criza de sînge” din spitalele și din Centrele de Hematologie din țară a devenit o problemă socială gravă cu implicații mult mai largi și mult mai profunde decît par. Orice medic chirurg, practician sau curant cunoaște chinul de a alege pacientul care are mai multă nevoie de sînge. Mulți dintre ei au văzut oameni murind pe mesele de operație sau înainte de a ajunge sub cuțit. Sigur, nimeni nu este mai presus de boală sau mai presus de moarte. Oricine poate ajunge în situația de a avea nevoie de sînge. Totuși, foarte puțini se gîndesc la actul donării. La faptul că sîngele său ar putea salva o viață. De ce? Dr. Florin Costandache, anestezișt reanimator ne spune: „E o problemă de educație, de conștiință în primul rînd. Evident că în actualele condiții sociale sîngele ar trebui să vină, nu numai printr-o rețea de donatori benevoli, ci și prin una de donatori plătiți. Cointeresarea materială este o soluție pentru această perioadă. Există secții mari consumatoare de sînge (chirurgie ortopedică, chirurgie generală, ginecologie) unde lipsa de sînge se reflectă direct în evoluția ulterioară a bolii și a bolnavului. Așa încît putem afirma cu toată responsabilitatea că au murit destul bolnavi datorită lipsei de sînge”.

Legea 999/1990 prevede trei tipuri de donare autorizate de Ministerul Sănătății: benevolă, onorifică și cu plată. Dar cit se plătește pentru un ml de sînge? Un leu pentru grupele obișnuite și, doi lei pentru grupele rare. Avînd în vedere că legea datează din anul 1990 cînd 250 de lei pentru o donare era o sumă utilizabilă și că, între timp, moneda națională s-a devalorizat, prețurile au crescut la un mod cel puțin aberant, s-a intensificat fenomenul de șomaj, protecția socială atît de mult invocată este iluzorie ș.a., este foarte firesc ca omul să nu se expună (chiar și o dată pe lună) unor riscuri cit de minime ar fi ele. Unul dintre aceste riscuri îl constituie „bolile transmisebile”. Teama de seringă o cunoaște aproape toată lumea pentru că puțini sînt aceia care nu s-au ales cu o hepatită după ce au fost injectați cu o seringă nesterilizată sau nu destul sterilizată. Apoi se mai ia în calcul (nu ea pe un risc) apetența personalului medical de a trata omul ca pe o jucărie supusă „injecțiilor și injuriilor” mai mult sau mai puțin justificate. Așa încît, din punctul nostru de vedere, educația nu-i lipsește numai donatorului sau bolnavului. Privit în ansamblu și fenomenul educațional s-a transformat într-o problemă socială. Ori, fiecare se implică reciproc și sînt dependente unele de altele. Nu mai punem la socoteală atitudinea Ministerului Sănătății și-n special atitudinea dlui Jean Gerota, în speță coordonatorul Programului Național de Transfuzii, care face lunar curse București - Paris, și invers, dar nu vizitează spitalele pentru a constata pe viu realitatea. Nu se mai pune problema donării de sînge ca act voluntar, de conștiință civică, nu se mai pune problema moralei donatorului. Se pune problema salvării oamenilor. Acesta este un țel moral, dacă se poate spune așa, mai presus de toate celelalte. Donările trebuie încurajate, material, afirmă dl. conf. dr. Petru Virleț de la secția obstetrică-ginecologie a Spitalului Municipal din București. Noi consumăm mai puțin sînge acum pentru că a mai scăzut numărul de

avorturi, iar cele provocate aproape au dispărut. Cu toate acestea medici au fost puși în situația să se deplaseze în timpul nopții la Centrul de Hematologie pentru a face rost de sînge. În aceste condiții cred că trebuie umblat la legislație și, bineînțeles, la conștiința fiecăruia”.

Desigur, nu-i ușor pentru un medic să-și vadă pacientul murind atunci cînd acesta ar putea să mai trăiască. Nu-i ușor nici să alegi din patru pacienți pe acela care nu are o boală incurabilă. Pentru că și acela are șansele sale.

Aspectul dezbătut mai sus are, desigur, ramificații și semnificații largi. În condițiile în care rezerva națională de sînge este zero, în caz de calamități (cutremur, război, inundații) românii trebuie să depindă de mila străinătății. Și-atunci problema se pune la un anumit nivel și de la un anumit nivel. De sus în jos, prin stimularea materială, sensibilizare, publicitate, sănătatea ar putea fi, într-o oarecare măsură, salvată.

Responsabilitatea revine Ministerului Sănătății care, în ultimii doi ani, contrar intereselor sale strict medicale, a făcut, parcă, orice spre a lăsa „viața în pericol”. Este vremea să ne trezim și să curmăm suferințele semenilor noștri. Este vremea să știm că la orice Centru de Hematologie se poate dona sînge și că donarea se face cu o seringă de unică utilizare. Astfel nu riscăm nici să ne îmbolnăvim dar putem trăi cu conștiința că alții trăiesc datorită nouă.

MARIA TIMUC

Prin solicitudinea unor medici din județul Sălaj:

Se oferă gratuit medicamente

Am primit la redacție un pachet cu medicamente, expediat de două unități sanitare ale județului Sălaj. Corespondenții noștri ne roagă să le distribuim în București, deoarece cantitățile de care dispun depășesc necesitățile locale. Produsele farmaceutice sînt de fabricație germană, austriacă și belgiană și au sosit în România prin mijlocirea caravelor umanitare. Publicăm mai jos lista acestor medicamente. Ele vor fi distribuite gratuit la sediul redacției noastre (orele 10-12), în baza rețetelor eliberate de medicul curant, unor persoane cu venituri modeste. Acestea sînt invitate să prezinte fie talonul de pensionar, fie o adeverință de salarizare.

În numele viitorilor beneficiari, mulțumim călduros medicului IOAN ORBAN de la Dispensarul comunal Pericei și grupului de medici de la Spitalul comunal Cămin.

BOLI CARDIACE (hipertensiune, angină pectorală): Zestril (Lisinopril) 20; Coxanol (Propranolol) 100; Justar 50; Lomir 2,5 mg; Tritace 2,5 mg; Selectol - 200; Corindolan 5 mg; Heitrin 1 mg; Angionom retard 2,5 mg; Monit-Puren 20; Aniprilin depot 5 mg; Atendol 100; Allopumirol 300; Eurenor retard 20; Sensit 75; Beta-Tablinen; Fludex; Glifanar 200 mg; Monoclar 40.

CANCER MAMAR: Nolvadex 30; Tamoxifen 40; Tamax-Puren 30.

NEUROLOGIE: Ergotex 2,5 mg; Ergoplus (picături).

EPILEPSIE: Sirtal.

HOMEOPATIE: Verrues 28; Petroleum D-2.

Nou!

Medicamentul „Elcohep” se vinde în pungi sigilate

Sînt aproape zece ani de cînd, la Oradea, doi medici au descoperit o familie de plante cu virtuți de excepție în tratamentul bolilor hepato-biliare. Cercetările au dus la obținerea unui medicament, brevetat în 8 țări ale lumii și aprobat de Ministerul Sănătății. De atunci, peste 10.000 persoane (între care bolnavi cu hepatite cronice și ciroze hepatice) și-au recîștigat sănătatea, folosind extractul vegetal realizat de medicii Aristina și Ludovic Elthes.

Dar iată o noutate de ultimă oră. Prin punerea la punct a unei noi tehnologii, soluția tămăduitoare poate fi preparată la domiciliu de către orice pacient. Cu alte cuvinte, de acum înainte bolnavii nu vor mai face drumul pînă la Oradea pentru a aduce de acolo, în dagigene, extractul vegetal. Începînd cu luna octombrie, medicamentul (combinația de plante) se distribuie în ambalaje sigilate, cantitatea din plic asigurînd un tratament de 6 luni. Economie de timp, bani, efort fizic. Societatea satisface în continuare și cererile de extract lichid.

Programările se fac la Societatea comercială „ELCOHEP” S.R.L., la telefoanele 991/30031 (orele 9-21) și 991/36298 sau în scris: Oradea, str. Ady Endre 72, cod 3700.

PENTRU SĂNĂTATE

Leucemia vindecată în proporție de 100%

Nimeni nu și-a putut imagina vreodată că o celulă canceroasă poate fi transformată în una sănătoasă. Ei bine, după cercetări care au durat mulți ani, profesorul dr. Laurent Degos de la Spitalul Saint-Louis din Paris a obținut rezultate în această privință, fiind declarat „Medic al anului”. El a reușit să demonstreze că un derivat al vitaminei A acidă, respectiv acidul trans-retinoic poate să combată leucemii acute, fără ca terapeutică să recurgă la

chimioterapie. Derivatul vitaminei A permite remisiuni în proporție de 100% în toate cazurile tratate. Tratamentul se aplică la domiciliul bolnavului, bineînțeles sub supraveghere medicală, pacientul trebuind să vină la spital numai de două ori pe săptămînă. Profesorul Degos declară că, totuși, tratamentul nu poate fi considerat perfect. El admite că mecanismul ce transformă o celulă malignă în una sănătoasă nu este încă pe deplin lămurit. Se urmărește compararea rezultatelor obținute pe bază de acid retinoic cu cele ale chimioterapiei clasice. Se preconizează de asemenea extinderea tratamentului și la alte forme de cancer.

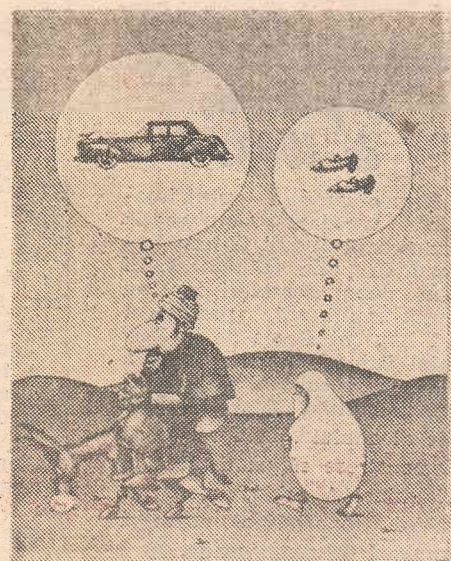
Dr. AUREL ROSIN

Un caz fără precedent în practică judiciară

Testimoniul supranatural a impresionat completul de judecată și domnul Ioaș Deuș a fost achitat. Un caz fără precedent în practica judiciară mondială.

UMOR STRĂIN

S.C. RULMENȚI S.A. BÎRLAD

TEL: 984/12120 FAX: 984/13838 TELEX: 021724 irb r

Lista stocurilor disponibile

NR. DENUMIRE MATERIAL (TIP-DIMENS.-CALIT.-FORMĂ-CARACT.) STOC DISP.

717.	PIATRA CORINDON 500*30*305	11A 40 P 5 V 217	150
718.	CORINDON 450*17*20	11A 25 N	145
719.	P. CORINDON 500*35*305	11A 46 P	200
720.	P. CORINDON 350*20*127	11A 16 L	591
721.	PIATRA CORINDON 500*50*304.8	11A 40 P	100
722.	PIATRA CORINDON 350*16*127	10A 80 L	369
723.	P. CORINDON 610*305*305/365*15	11A 16 K 5 V 217	10
724.	PIATRA CORINDON 500*200*305	11A 60/25 P	80
725.	PIATRA CORINDON 450*12*203	11A 80 L	13
726.	P. CORINDON 135*16*20	11A 60/25 N	258
727.	P. CORINDON 180*21*20	11A 60/25 N	268
728.	P. CORINDON 165*16*20	11A 60/25 N,	144
729.	PIATRA CORINDON 120*13*120	11A 25 N4	429
730.	P. CORINDON 125*14*20	11A 60/25 N	275
731.	P. CORINDON 190*21*20	11A 60/25 N	245
732.	P. CORINDON 145*15*20	11A 60/25 N	286
733.	P. RUBIN FORMA 5 300*60*76/160*10'	66A 16K	400
734.	PIATRA OALA F 6 150*45*38/127*32	33A 25 K	3000
735.	CORINDON OALA CII. 60*20*16	89A 80 Y 070	28
736.	33A CERAMIC OALA DR125 0.50 0.30 0	60/25 K 10	2000
737.	33A CERAMIC OALA DR150 0.55 0.38 1	60/25 K 10	1708
738.	33A CERAMIC 5 CU DFGA 150.08 0.20 0.60/25 M		100
739.	VERAL OALA 150*30*30	100 J	290
740.	VERAL OALA 200*64*45	60 L 1	175
741.	P. OALA C.S.V. 100*45*20	22 C 40 J	278
742.	P. OALA C.S.V. 125*63*20	21060/25 M	100
743.	PIATRA C.S.V. 100/35/12*8/20*8*3	22C 40 K	600
744.	PIATRA OALA SULF 40*40*16	100 12 J	668
745.	P. OALA CII. PLANA 90*50*20/70*40	SC9-600/05-100	1056
746.	P. OALA CII. PLANA 90*50*20/70*40	1K1-220/0-100 VK	320
747.	PIATRA OALA SULF 45*50*20	SC9-600 FORMA 6	163
748.	PIATRA OALA SULF	SC9-600	89
749.	PIATRA OALA SULF 40*25*10	33A 80/16K T3	175
750.	P. BIAX VERAL 3/5/3*25	901 0000	292
751.	BIAX VERAL 4*8/3*25	33A 80/16K	1850
752.	P. BIAX VERAL 8*20/3*40	120 M	1226
753.	BIAX VERAL 9*10/4*76*38	16 N	233
754.	PIETRE BIAX 3*10/3*40	120 Q	392
755.	PIATRA BIAX CORINDON 9*10/5*38		161
756.	P. BIAX VTRAL 12*20/6*40	33A 16K FORMA PTA	284
757.	BIAX C.S.V. 100*25*6*40	33A 16J	20
758.	BIAX VERAL 8*15/3*25	33A 16K	95
759.	PIATRA BIAX VERAL PTA 8*15/3*25	66A 80/16K	43
760.	PIATRA BIAX VERAL PTA 5*10/3*25	33A 80 L	320
761.	BIAX RUBIN 40*10/6*40	33A 80/16K	309
762.	P. BIAX VERAL 6*15/3*40	33A 16M 5	781
763.	BIAX VERAL 15*25/3*40	33A 16KPT.C.	85
764.	BIAX VERAL 30*35/6*40	33A 16 M 5	106
765.	BIAX VERAL 40*10/6*40	66A 90/12 L T3	1000
766.	PIETRE BIAX VERAL 30*10/6*40	66A 90/12 L T3	500
767.	BIAX VERAL 30*20/6*40	66A 90 L T3	800
768.	PIATRA RUBIN CU SULF 70*16*16	66A 90/12 L T3	700
769.	PIATRA RUBIN CU SULF 100*20*20	66A 90/12 L T3	500
770.	PIATRA RUBIN CU SULF 85*18*16	66A 90/12 L T3	200
771.	PIATRA RUBIN SULF 70*13*16	66A 90/12 L T3	560
772.	PIATRA RUBIN SULF 90*17*16	66A 90/12 L T3	400
773.	RUBIN SULF 100*23*20	66A 90/12 L T3	411
774.	PIATRA RUBIN 100*21*20	66A 90/12 L T3	1000
775.	RUBIN SULF 80*16*16	66A 90/12 L T3	133
776.	RUBIN SULF 100*27*20	50A 16 L T3	500
777.	RUBIN SULF 65*16*10		
778.	RUBIN SULF 70*19*16		
779.	PIATRA SULF 90*19*16		
780.	PIATRA RUBIN 22*20*8		

Sîntem obligați să suflăm și în iaurt

Am primit oarecari contestații privind atenția prea mare pe care o acordăm Diviziei A, față de Divizia Națională. Păi să ne cam explicăm. În divizia secundă sînt două serii cuprinzînd 30 de echipe. În ambele serii activează o serie de foste prime divizionare. Numărul iubitorilor de fotbal, al suporterilor sau, cum li se mai spune, al chibitilor direct interesați de ceea ce se întîmplă în Divizia A, este coplesitor mai mare decît al celor cu ochii ațintiți spre prima divizie. Iar dacă mai punem în calcul și faptul că, oameni fiind, la rîndul nostru chibiti și suporterii, e firesc, zicem noi, să ne uităm mai cu atenție spre cele două serii de A, în care lupta a demarat din chiar prima etapă și se va sfîrși doar la anul. Dar tot noi venim și zicem: dacă Divizia Națională ar avea mai multă sare și mai mult piper, dacă lupta ar fi mai plină de neprevăzut, fără victoriile în serie ale Stelei sau ale lui Dinamo, sau fără rezultatele de dinainte știute (previzibile, nu aranjate), sigur că ne-am „topi” după ceea ce se întîmplă în primul eșalon.

Acestea fiind zise, să trecem la treabă: lidera seriei întîi, Argeșul, cîștigă greu, pe teren propriu, în fața Ceahlăului, semn că în această serie fosta primă divizionară va avea mult de furcă, mai ales că Gloria Buzău, sau această imprezibilă Portul Constanța se țin pe aproape. Și pentru că am amintit de Portul, să consemnăm victoria la scor de forfait a constănțenilor în fața unei pretendente la șefie, Politehnica Iași. O înfringere categorică a suferit și ASA Tg. Mureș, la București, în fața unei echipe care a pornit cam cu stîngul, respectiv Faur. În fine, neașteptat de slab s-au comportat și gălățenii, Gloria cedînd la Flacăra Moreni cu 3-0, scor care este cu altă mai surprinzător cu cît gazdele au jucat cu o echipă de... tineret.

În cealaltă serie, Corvinul, cu care am recunoscut public, de foarte multă vreme, că ținem, și-a consolidat șefia cu un scor ce ne scutește de comentarii, 6-0 în fața Jiului din Craiova. Dar pericolul cel mare pentru hunedoreni îl găbor și Petcu vine din partea celuilalt Jiu, cel din Petroșani, învingător în deplasare cu 2-1, la ICIM Brașov. Să vedem dacă și Corvinul va cîștiga peste numai o săptămînă, la Brașov, în fața celeilalte echipe de sub Timpa, Tractorul. O altă echipă care stă, cum se zice, la cutie, așteptînd o eventuală dereglare a Corvinului, sau a Jiului din Petroșani, recte FC Maramureș, a învins destul de greu acasă, cu numai 2-1, pe FC Bihor. Adevărul, însă, este că nici bihoreni nu sînt o echipă de ici-colo, ambițiile pe malul Crișului fiind la fel de mari ca și cele din Hunedoara, Petroșani, sau Baia Mare. Deși a pornit cam incert, UTA pare să-și revină, acumînd pînă acum 6 puncte, la fel ca și Maramureșenii, sau la fel ca și Unirea Alba Iulia, cea cu care în campionatul trecut a trăit drama unor aranjamente ce s-au lăsat cu grele pedepse. Vor încurca aceste echipe socotitele Corvinului? Greu de crezut, pentru că hunedoreni par decise să revină în prima divizie, adăstînd în cea de-a

doua doar un an, așa cum s-a întîmplat în vremea cînd Mircea Lucescu a descoperit la Hunedoara un mediu propice marii performanțe fotbalistice. Iar dacă avem în vedere că noua conducere a Corvinului este alcătuită din foștii elevi ai lui Mircea Lucescu, putem spune că la Hunedoara lecția pare să se repete.

Cît despre prima divizie, rezultatele etapei cu numărul 6, începută vineri, continuată sîmbătă și încheiată duminică, din cauza meciurilor din cupele europene, nimic nou sub soare. Surprinde doar scorul mult prea sever, 9-0, al Stelei în fața reșitenilor,

meciurile nule de la Constanța și Bistrița, unde „Poli” și, respectiv, Sportul au smuls puncte neprevăzute. Consemnînd victoria dinamoviștilor la Brașov, să notăm surpriza acestei etape, adică egalul brăilenilor la Inter Sibiu, cei care îi ingenuchiaseră pe timișoreni pe malul Begăi. Ceva-ceva se mișcă în Divizia Națională, dar, pentru că prea ne-am opărit cu eiorba, noi suflăm și în iaurt. Pînă una-alta, bat la ușă „europenele”. Să le urăm succes reprezentanților noastre, să le ținem pumnii strînși!

VICTOR NIȚĂ ■

Divizia Națională, etapa a 6-a

Oțelul — Progresul 1-0 (1-0), „U” Craiova — „U” Cluj 2-0 (0-0), Steaua — CSM Reșița 9-0 (3-0), FC Brașov — Dinamo 0-2 (0-1), Rapid — Electroputere 2-0 (0-0), Farul — „Poli” Timișoara 1-1 (0-0), FC Ploiești — FC Selenia 4-0 (2-0), Gloria — Sportul Stud. 0-0, FC Inter — Dacia Unirea 1-1 (0-0).

CLASAMENT

1. STEAUA	6	5	1	0	21-4	11
2. Dinamo	6	4	2	0	17-4	10
3. Rapid	6	3	3	0	8-3	9
4. U. Craiova	6	3	2	1	11-4	8
5. Gloria	6	3	2	1	9-6	8
6. Sportul st.	6	2	3	1	8-7	7

Etapa a 7-a, 20 septembrie: Electroputere — Steaua, Dinamo — Rapid, Sportul st. — FC Brașov, FC Selenia — „U” Cluj, Progresul — FC Ploiești, CSM Reșița — Oțelul Dacia Unirea — FC Farul, „Poli” Timișoara — Gloria Bistrița, FC Inter — Univ. Craiova.

Divizia A, etapa a 5-a

SERIA 1: Portul C-ța — Politehnica Iași 3-0, Flacăra Moreni — Gloria CFR Galați 3-0, Chimia Rm. Vilcea — Callatis Mangalia 2-1, Faur București — ASA Tg. Mureș 5-0, Steaua Mizil — Unirea Focșani 3-0, FC Argeș — Ceahlăul P. Neamț 2-1, Foresta Fălticeni — CS Olt '90 3-2, Gloria Buzău — CSM Suceava 6-1, Unirea Slobozia — Autobuzul București 4-0.

CLASAMENT: FC Argeș 8 p, Portul C-ța 3, Fl. Moreni 7, Foresta 7, Steaua Mizil 6, Gloria Bz. 6...

Etapa viitoare: Focșani — Argeș, ASA — Mizil, Suceava — Faur, Ceahlăul — Foresta, „Poli” — Moreni, Olt '90 — Portul, Galați — Chimia, Callatis — Slobozia, Autobuzul — Buzău

SERIA a 2-a: Metalul Boșca — Tractorul Brașov 3-2, Corvinul Hunedoara — Jiul IELIE Craiova 6-0, Unirea Alba Iulia — Metalurgistul Cugir 5-1, UTA — Metrom Brașov 2-0, CFR Timișoara — Olimpia Satu Mare 2-1, șani 7, FC Maramureș 6, Unirea A.I. 6, Met. Boșca 6... FC Maramureș Baia Mare — FC Bihor 2-1, ICIM Brașov Jiul Petroșani 1-2, CFR Cluj — Gloria Reșița 2-1, Drobeta Tr. Severin — Armătura Zalău 3-0.

CLASAMENT: Corvinul Hunedoara 9 p, Jiul Petroșani 7, FC Maramureș 6, Unirea A.I. 6, Met. Boșca 6...

Etapa viitoare: Olimpia — Maramureș, Metrom — CFR Timișoara, Reșița — UTA, Bihor — ICIM, Tractorul — Corvinul, Petroșani — Boșca, Jiul Cv. — Unirea, Cugir — Drobeta, Zalău — CFR Cluj.

Avem nevoie de-un noroc cît roata carului

Așadar, orologiile Europei își potrivește din nou minutarele după marele orologiu al fotbalului. O nouă ediție a celor trei cupe intercluburi este gata de start. Un start la care fotbalul românesc se aliniază cu 5 echipe: Dinamo București, Steaua, Universitatea Craiova, Politehnica Timișoara și Electroputere Craiova. Cele mai substanțiale șanse pentru a păși cu dreptul în prima mînsă a turului întîi îl au, desigur, cele două mari echipe, Dinamo și Steaua. Jocuri dificile vor avea, după cum anticipă specialiștii, Universitatea, cu Sigma Olomouc, și Electroputere Craiova, cu Panathinaikos Athena. În ceea ce o privește pe Politehnica Timișoara, aceasta va încerca în compania celebrului Real marea cu degetul, așa cum a făcut-o, mai de demult, în fața altui celebru club madrilen, Athletic, și după cum bine ne-aducem aminte, a reușit să treacă în turul doi. Se va repeta oare istoria? Vom trăi și vom vedea. Pînă una-alta, precizînd că Dinamo și Steaua se vor confrunta, fără prea mari probleme, cu Kuusysi Lahti și Bohemian Dublin, să le urăm celorlalte echipe noroc. Noroc cît roata carului! (V.N.)

Paralele inegale

F de la Ferrari sau Formula 1

● „Caballino Rampante” uitat pe nedrept. Orice suporter al Formulei 1, deci orice îndrăgostit de automobilism, știe că este vorba de „seude-ria” Ferrari, cu al său căluș gata să sară. Ei bine, echipa de la Maranello n-a avut prea mare succes anul acesta, dar a înregistrat un record pentru istorie.

● Vom recapitula extraordinarele performanțe ale scuderiei, tot alțtea recorduri, probabil imbatabile, ale Formulei 1.

● Punctul de plecare îl reprezintă depășirea cifrei de 500 de „mari premii”, odată cu participarea „călușului” la „Grand Prix”-ul Belgiei de la Francorchamps-Spa.

● Pentru Ferrari au fost aduse din 1951 (de la crearea Formulei 1) și pînă acum nouă titluri mondiale ale piloților, prin nume de legendă precum Alberto Ascari, Juan Manuel Fangio, Mike Hawthorn, Phil Hill, John Surtees, Niki Lauda și Jody Scheckter, și opt coroane supreme în ierarhia mărcilor.

● Între 1951 și 1990, Ferrari a obținut nu mai puțin de 110 pole positions, prima prin argentinianul Froilan Gonzalez, în Anglia, iar ultima, deocamdată, prin actualul campion mondial Nigel Mansell; „partea leului” și-a

tăiat-o austriacul Niki Lauda — 23, urmat de Alberto Ascari — 13, și Jacky Ickx — 11.

● Primul mare premiu eucerit de „Caballino Rampante” se află în palmaresul argentinianului Jose Froilan Gonzalez, de atunci reprezentanții lui Ferrari ureînd de încă 102 ori pe prima treaptă a podiumului. Din nou Niki Lauda se află pe primul loc, cu 15 victorii, urmat de Ascari — 13.

● În istoria de mai bine de patru decenii a participării echipei italiene au fost angajați 67 de piloți oficiali, recordul de prezențe în mari premii deținîndu-l Michele Alboreto, care a luat startul de 80 de ori pentru Ferrari. Următorii piloți ilustrează, pur și simplu, a veritabilă istorie a Formulei 1: Clay Reggazzoni (73), Gilles Villeneuve (66), Jacky Ickx (55), ca să nu mai vorbim de faptul că pe la Maranello a trecut cu rezultate notabile și Alain Prost și se pare că anul viitor va concura pentru formația peninsulară și Ayrton Senna.

● O ultimă referință: directorul general al lui Ferrari-Sport este Luca de Montezemolo, nimeni altul decît managerul general al ultimei Cupe Mondiale.

TEODORA OPREA ■

Umbra Elenei Ceaușescu, la Costinești

Sub egida Federației Sportului pentru Toți, la Costinești a putut fi urmărit sportul preferat al Elenei Ceaușescu, care iubea cel mai mult pe lume, pe lingă șeptic, disciplina numită „aruncarea cu cereulețul”. E-adevărat că, lipsind Emil Bobu și Manea Mănescu (era prea cald, ei preferau răcoarea), întrecerile au fost destul de slabe din punct de vedere tehnic. Toată această penibilă competiție, menită, nu-i așa, să facă un tineret mare și tare, a fost organizată de respectiva federație în cel mai pur stil utecist. Reamintim că secretar general al F.S.T. este doamna Aurelia Suciu, iar președinte domnul Horia Alexandrescu, despre care însă avem știri că n-avea idee de programul „Grație — Armonie — Sănătate”. Ne-am bucurat. Pe de altă parte, revenirea la vechile obiceiuri (am mai scris că pe Stadionul Național, fost „23 August” se cîntă în draci Imnul „Dacia-dei”) ne face să ne aducem aminte că în Ministerul Tineretului și Sportului tronează în continuare în funcțiile de conducere foștii secretari de

partid ai fostului C.N.E.F.S. Nici nu este nevoie de exemple, pur și simplu luați la rînd „nomenclatura” formată din actualii directori și veți afla cine organiza, îndruma, conducea și, mai ales, raporta cu, iată, nici, trei ani în urmă.

Mac dă acatiste

În fața unui sobor de ziaristi, aleși pe sprînceană, dl. Mac Popescu s-a lamentat nu cu mult timp în urmă în legătură cu situația financiară catastrofală a clubului ce cu onoare îl conduce de aproape 25 de ani-luminoși. Auzi dumneata, un club glorios, cu tradiție și așa mai departe nu numai că nu are bani pentru activitatea curentă, dar și datorii. Și știți de ce? Păi, în viziunea domnului Mac, datorită neonorării de către alții a unor debite, cum ar fi cei de 500 000 dolari pe care Steaua îi are după transferul lui Gică Hagi la Real. Utlîndu-se a se spine și că Hagi a fost luat cu japea în Regie. Cînd era gata-gata să ne dea lacrimile de mila conducerii Sportului studențesc, pîrdalnică de memorie ne-a revenit și ne-am pus întrebarea: oare necesarul, clamat, de 60 milioane lei pentru alb-negri n-ar fi fost acoperit cu virf și indesat de cei 250 000 dolari accordați drept garanție bancară (blocată acum!) pentru achiziționarea tipografiei „Azi”? Păi ia să vindem noi vîrzișorii la o casă de schimb valutar, să înmulțim 250 000 cu 400 și ce ne „dă”, 100 000 000 lei! N-ar strica să se reamintească onor șefilor Sportului studențesc chestia cu birna și cu paui.

Horoscop politic

Săptămîna 16-22
septembrie

ION ILIESCU și ION CIOABĂ — Plimbări nocturne prin București, șuete amicale cu supușii; mici proiecte de amnistie generală.

CORNELIU VADIM TUDOR — Pericol unguresc ieșit din comun. Iluminări și viziuni apocaliptice. Afaceri, clipuri, turnee. Delir; cronic; sistematizat.

RODICA BECLEANU — Revenire spectaculoasă în atenția generală. Șomaj iminent.

NOSTRADAMA ■

Dorin Uritescu ne readuce aminte un scriitor din veacul trecut, de o mare actualitate:

N.T. ORĂȘANU

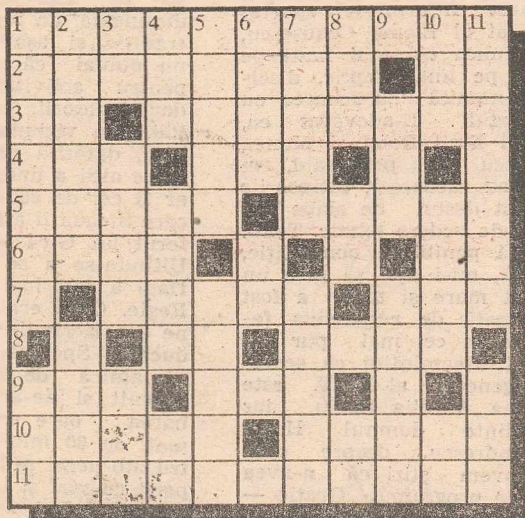
Dictionar politic

BITA, argument politic mai presus de orice lege, Prin care guvernul nostru candidații și-i alege: Acest argument în mina bandelor electorale, Aplicat peste spinare, peste cap și peste șale, Dovedit e că produce efect foarte constant, Căci alege azi în țară fără forme deputat. Bita însă, cum se știe, fie veche, fie nouă, E făcută din natură capete să aibă două, Și mă tem că, celor care îi cînt astăzi și ea joacă, Miine chiar pe-a lor spinare bita să nu li se-ntoarcă.

SENAT e o adunare de o sumă de boccele, Rămășiți din lumea veche, rase negre și giubele, Căzături neputincioase, învechite șandramale, Moi la minte, moi la treabă și mai moi în balamale; Odoroaște năpustite, rable vechi, bătrîni mumii, Cai de brac de cînd cu Noe, și cu mintea de copii. Mai toți port p-ale lor piepturi suveniruri d-invaziuni: Pănuțe, cruciulițe, multe decorațiuni, Cișmele după vreme de la multe ordii, Cînd le eși înainte cu capete pe tipsii, Mîna lor nu este decît țara-n loc a ține Și a se opune ntruna la orice progres sau bine. Ușierii vin într-una și-i tot afum' cu zahăr. Că-i alminterea, în sală n-ar mai sta un om măcar, Ei sînt slugi foarte plecate: cum le cîntă, așa joc; Cînd au mai de sus poruncă, bagă chiar și țara-n foc: De aceea-s văzuți bine și de domn' consul rusnac. Bravo! Corp cu greutate! Bravo! Iașala Spanac.

FLĂCĂRI

ORIZONTAL: 1) Roșii ca focul. 2) Foc... (pl.) — Date-n pîrg! 3) Bir! — Frige... pe plajă (pl.). 4) Lovit drept la centru! — Fel. 5) Izvor de lumină și căldură — A pune paie pe foc. 6) Acești — Înflăcărat, în sfîrșit! 7) De mama focului... — Mreață de prins pește. 8) Puțin ars! — Vas de pus pe foc. 9) Nu iese... fără foc — A se răcori... pe dinăuntru. 10) A se frige cu apă fiartă — Scînteie. 11) Arșiță... à la Caragiale (2 cuv.).
VERTICAL: 1) Aprins — Ardere cu flăcără. 2) Aprins tare... — Inimă roșie. 3) Foc pe margini! — Uite — Liman. 4) Se coace... în cuptor — Foc

la inimă — Arde înăuntru! 5) Turtă de aluat coaptă sub spuză (pl.) — Element chimic din familia lantanidelor. 6) Numele ethiopian al inflorescențelor arborelui Hagenia abyssinica — Frige puțin! 7) Întindere de pămînt arsă de soare — Pojar. 8) Fript la mijloc! — Sfîrșit de arșiță! — Noroi (reg.). 9) Stropiți — Strop dintr-o ploaie de foc. 10) Focuri de armă — Se scoate din cuptor — Ars la față! 11) Pusă pe foc — Perioade mari de timp.

Dictionar: AVA, CUSO, RIP.

MIHAI ZGUBEA ■

Ați aflat evenimentul săptămîinii?

„S-au băgat” strecurători de supă și tacîmuri Ninja la VOX MARIS

Dezlegarea careului din nr. 36

E toamnă iar: TULBURE; ANI; ALBU; ISANOS; RT; ZILE; APA; MIREA; NP; TC; MEA; MIOR; MAS; VINEA; V; I; SERI; MULA; NAUM; NIE; AN; UM; INEL; TBC; NASTA; O-DAIE; INCEPUT; USA.

Umor, amor, omor

Pamflet

Meseria noastră se cheamă ILIESCU

Se spune că într-o noapte, văzîndu-și anchetatorul istovit, un deținut politic, motivat de una din acele bizare crize de umor pe care le au disperatii, l-ar fi întrebat: „Îmi îngăduiți și mie o curiozitate?” „Spune ce vrei, mă?”, i-ar fi răspuns securistul, ajuns și el într-una din acele rare clipe de bunăvoință, pe care le manifestă un bătuș la capătul puterilor. „Dumneavoastră, domnule anchetator, în acești cîinci ani de cînd sînt închis, i-ați mai bătut și pe alții sau numai pe mine?” „Păi, bine, mă, Popescule, am mai avut eu vreme de altceva?”. La care deținutul a răspuns: „Dacă vă întrebă careva ce profesie aveți, să-i spuneli doar alit: Popescu!”.

De doi ani și mai bine, meseria mea e Iliescu. Președintele Iliescu e meseria a sute, dacă nu a mii de gazetari români. Pentru presa din opoziție, gafele domnului Iliescu au însemnat o pîine de mincat. În ce mă privește, n-am grija subiectelor de pamflet: trebuie să facă dumnealui o prostie, trebuie să spună ceva să-ți stea mintea în loc. Pentru presa independentă, președinția lui Iliescu a reprezentat șansa unor tiraje bune. Dacă domnul Iliescu iese din joc, ne-am ras. Doar n-o să trăim din slava lui Constantinescu sau din ode la Funar.

Nu-mi dau seama dacă a dispărut cu totul ziaristul care scrie articole în lauda stăpînirii, dar sînt sigur că nu mai putem conta pe cititorul de laude. Cititorul s-a obișnuit rău: vrea un scandal pe zi. Sigur că istoria patronului care-și ucide casiera cu cuiul bonierului e pasionantă. Nu-i lipsită de interes nici povestea nevestei care-și omoară bărbatul cu făcălețul. Recent, o duduie și-a ucis amantul sugrumîndu-l cu un prezervativ. Era unul din prezervativele care nu mint, nu scîrție și nu iartă, fabricate de un particular — în lipsa cauciucului de import — din iută și aracet. Totuși, ca subiect de „a-ntîia”, agenda de lucru a președintelui Iliescu rămîne de neconcurat. Domnia sa rostește, acum, în campanie, atîtea enormități, încît lozinca domnului Caius Dragomir — care e psihiatru — „Un medic pentru sănătatea României!” rămîne o glumă ușoară. Corect, lozinca trebuia formulată astfel: „Un psihiatru pentru nebunii țării”. Sau, poate, „Un doctor legist pentru fiecare!”.

Mă îngrozesc la ideea că, pur și simplu, n-o să am despre ce scrie. Doar n-o să-l înjur pe Halaicu, deși nu se vede, nu se aude și nu face nimic din ce a promis. Pentru presă, perspectivele sînt sumbre. „Dimineața” o să aibă un tiraj de 200.000 și o să se cheme „o anumită parte a presei”, „România liberă” o să publice numai poezii și dări de seamă despre succesele reconstrucției. Posta presă de opoziție o să conceapă pagini cu titluri ca acestea: „Se înalță România spre capitalism în zbor”, „Stima noastră și mîndria / Domnul Emil cu soția”, „Recolte mari la hectar grație politicii înțelepte a Convenției”. În înaltul forum s-au votat legi vitale pentru bunăstarea patriei! „Evenimentul zilei” se va transforma, în criză de material, în revistă de jocuri. „Adevărul” va rămîne exact ce este. „Libertatea” va supraviețui cu banii lui Tôkes. „Cotidianul” nu va remarcă nici o schimbare. „Europa Mare” va intra în ilegalitate profundă. „Socialistul” lui Verdeț își va sporii tirajul cu încă 14 exemplare, ziarul „Azi” va deveni organ al F.D.S.N.-ului, iar domnul Roman șeful viitoarei campanii electorale a domnului Măgureanu. „Dreptatea” își va mai primi de șapte ori redacția iar revista „Rebus” va funcționa ca prima tribună a opiniei libere pledată încrucișat.

De aceea strig și eu, ca țărâna la întîlnirea cu președintele visurilor ei: „Domnule Iliescu, nu ne lăsați!”

TUDOR OCTAVIAN ■

PUBLICATIILE Flacăra

Director general:
GEORGE ARION

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991.

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos);
Fax: 12.82.89

Cont (lei) — 40.72.30.110.496
BCR, sector 1, București
Cont (dolari) —
47 03.326.350-6 BRCE

Redactor șef:
LIVIU TIMBUȘ

Secretar general de redacție:
Eugen Chirovici

Actualitatea politică: Tudor Octavian; **Mapamond:** Ion D. Goia; **Realitatea imediată:** Dorin Gherghinescu; Roxana Paicu Manolescu, Maria Timuc, Ion Rusu; **Cultură:** Liana Tatos; **Eveniment:** Victor Niță; **Drepturile omului:** Cristina Atanasu, Elena Grecescu. **Dorin Sălăjan; Foto:** Elena Ghera, Florin Ioniță; **Secretariat de redacție:** Adrian Petrescu; **Corectură:** Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu. **Telefoane:** 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință; 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PASĂRIN

Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.
Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

ALMANAH

„FLACĂRA”

■ **FINANCIAR, JURIDIC** (2143): Avidă Balica, Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea, Aristică Văduva, Florența Tudor. ■ **ADMINISTRATIV:** Dan Mircea Popa (2634), Liliana Cretu. ■ **SECRETARIAT SOCIETATE:** Cătălina Ștefănescu (17.59.69). ■ **PUBLICITATE:** Mihai Săndoiu, Nastasia Maniu, Eugenia Vasile, Angela Frandos (2634). ■ **DIFUZARE:** Manuela Vasiliu, Florin Enache, Gabriel Milan Sava (17.48.91).

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. — P.O. Box 33-57, telex 11.995, 11.034, Fax 18.56.73 — București, Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ **Tiparul:** Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

ULTIMA ORĂ

NU SE MAI SPUNE post negru, CI postrevoluționar.